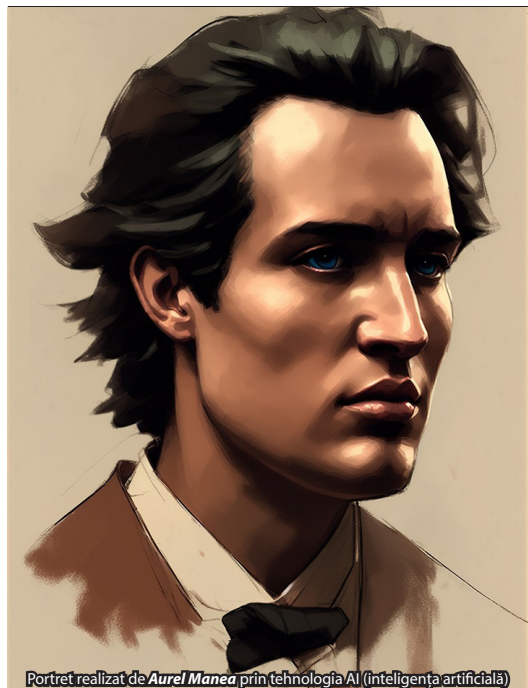

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucía și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul III, Nr. 16, Ianuarie 2023

Portret realizat de Aurel Manea prin tehnologia AI (inteligenta artificială)

15 ianuarie 2023

ZIUA CULTURII NAȚIONALE

Cestiunea economică la noi nu e numai o cestiune a mișcării bunurilor; ea e mai adâncă, e socială și morală. Fără muncă și fără capitalizarea ei, adică fără economie, nu există libertate. Celui care n-are nimic și nu știe să se apuce de nici un meșteșug dă-i toate libertățile posibile, tot rob e, robul nevoilor lui, robul celui dintâi care ține o bucată de pâine în mână. Nu există alt izvor de avuție decât sau munca, fie actuală, fie capitalizată, sau sustragerea, furtul. Când vedem milionari făcând avere fără muncă și fără capital nu mai e îndoială că ceea ce au ei a pierdut cineva.

Mita e-n stare să pătrundă orișunde în țara aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații... Oameni care au comis crime grave se plimbă pe strade, ocupă funcțiuni înalte, în loc de a-și petrece viața la pușcărie... Funcțiunile publice sunt, adesea, în mâinile unor oameni stricați, loviți de sentințe judecătorești. Acei ce compun grosul acestei armate de fribustieri politici sunt bugetofagii, gheșeftarii de toată mâna, care, în schimbul foloaselor lor individuale, dau conducătorilor lor o supunere mai mult decât oarbă. Elemente economice nesănătoase, jucători la bursă și întreprinzători șarlatani, se urcă, cu repejune, în clasele superioare ale societății omenești...

Justiția, subordonată politicii, a devenit o ficțiune. Spre exemplu: un om e implicat într-o mare afacere pe cât se poate de scandaloasă...

pag. 3

24 IANUARIE - ZIUA UNIRII PRINCIPATELOR ROMÂNE

„Mai este trebuință a vorbi despre marele entuziasm ce fu duminică...? Pana... nu poate descrie acel entuziasm. Numai aceia care au văzut acele zecimi de mii de oameni ce umpleau strada Mogoșoia de la barieră până la Mitropolie și mai multe poște înainte de București, acele ferestre și acoperișuri de case garnisite de lume, acele stindarde și decorații care împodobeau toate casele, acele strigări nebune de entuziasm și veselie, acele buchete ce curgeau pe prinț, acele arcuri de triumf ce se zăreau din distanță în distanță, în fine, acea iluminare splendidă și generală, precum nu a mai văzut capitala noastră, trebuie, zic, să se fi văzut toate acestea pentru ca să poată cineva simți mai bine mărimea acestei sărbători.”

pag. 12-13

1859, 24 ianuarie

UNIREA VOIEVODATELOR

Născută 'n ciuda Marilor Puteri
Unirea nicidecum nu fuse „mică”!
Când 'i 'nșelă pe mähări, la adică,
atât Imperiali, cât ieniceri !...

Se săvârși ideea, fără frică,
venită din trecuturi, nu de ieri,
născută 'n ciuda Marilor Puteri:
Unirea 'ntr'o ființă !...

Și nu „mică” !...

Se-alese Domnul dintr'acei boieri
neprinși prin târguri cu ocaua mică !
Și Capitala unui Bucurică

în țara cu noroc de nicăieri !
Născută 'n
ciuda Marilor Puteri !...

Christian Mocanu, O istorie a neamului în versuri

Ionuț ȚENE

pag. 4

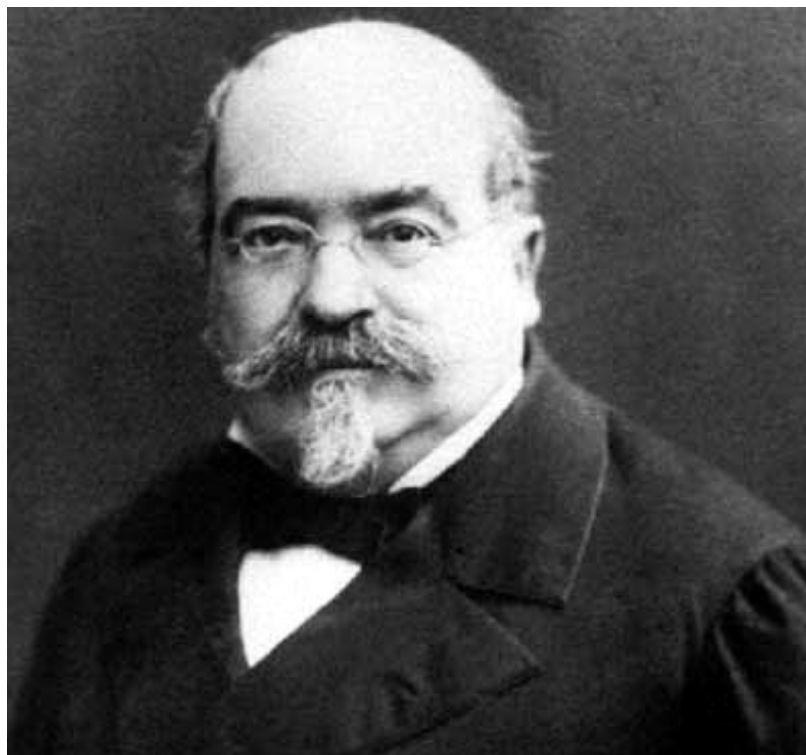
Pentru un Institut Cultural "Mihai Eminescu" În țara noastră și străinătate!

"Vin acum cu altă propunere. Institutul cultural român al trebui să poarte un nume: Eminescu. Institutul cultural Eminescu. Așa cum este Institutul Goethe. Așa cum este Institutul Cervantes. Așa cum este Institutul Dante Alighieri. Așa cum este Institutul Elie Wiesel. Nu? Sunteți de acord? Se opune cineva? Eminescu este o sumă a sumelor valorilor românești."

La noi valorile sunt oclutate, în Europa însă promovate. În timp ce Germania are un Institut Goethe, cu filiale în toată lumea, în care se promovează opera marelui...

editorial

Unirea de la 24 ianuarie 1859 o mișcare geopolitică de mare finețe

Unirea de la 24 ianuarie 1859 a fost una dintre mișcările de monumentală inteligență politică ale patrioților români din toate timpurile. Profitând de înfrângerea Rusiei de către turci în Războiul Crimeii (1853-1856) și trecerea Principatelor Române sub protecția Imperiului Otoman, unioniștii români din ambele Principate au pus în operă un vis secular, folosindu-se de jocul de interese al marilor puteri.

Tot ce a urmat nu ar fi fost posibil dacă Moldova ar fi rămas în continuare sub dominație rusească iar Muntenia sub dominație otomană. Astfel, în ianuarie 1859, când au loc alegeri succesive în Moldova și Țara Românească (5, respectiv 24 ianuarie), Alexandru Ioan Cuza este ales domn în ambele Principate. Turcii nu s-au putut opune, pentru că, în Convenția de la Paris (1858), nu era prevăzută nicio restricție în acest sens.

Așadar, anexarea Moldovei de către Imperiul Otoman a favorizat Unirea, în fapt, a acesteia cu Țara Românească. Mișcarea, de mare finețe geopolitică, i-a surprins și i-a înfuriat pe turci, dar i-a îngrijorat și pe ruși, care considerau Moldova doar o pierdere temporară. Și, dintr-o dată, se pomeneau cu o forță mult mai puternică lângă ei. "Mica Unire" a fost finalizată în 1862, când Alexandru Ioan Cuza a unit Parlamentele

și Guvernele ambelor Principate.

Unul dintre artizanii Unirii a fost Mihail Kogălniceanu.

Care, cu prilejul alegerii lui Alexandru Ioan Cuza ca Domn al Moldovei (la 5 ianuarie 1859), a ținut un discurs de o exemplară ținută istorică, rămas antologic prin frumusețea sa:

"După 154 ani de dureri, de umiliri și de degradare națională, Moldova a reintrat în vechii ei drept, consfințit prin capitulațiile sale, dreptul de a-și alege pe capul său, pe Domn. Prin înălțarea ta pe tronul lui Ștefan cel Mare, s-a înălțat însăși

naționalitatea română... Alegându-te pe tine Domn în țara noastră, am voit să arătăm lumii ceea ce toată țara dorește: la legi noi oameni noi.

O Doamne! Mare și frumoasă îți este misiunea. Constituția din 7 (19) august ne însemnează o epocă nouă și Măria ta ești chemat s-o deschizi!

Fii dar omulepocii; fă ca legea să înlocuiască arbitrarul; fă ca legea să fie tare, iar tu, Măria ta, ca Domn fii bun, fii blând; fii bun mai ales cu acei pentru care mai toți Domnii trecuți au fost nepăsători sau răi... Fă, dar, ca domnia ta să fie cu totul de pace și de dreptate; împacă patimile și urile dintre noi și reintrodu în mijlocul nostru strămoșească frăție. Fii simplu, Măria ta, fii bun, fii Domn cetățean; urechea ta fie pururea deschisă la adevăr și închisă la minciuni și la lingușire.

Porți un frumos și scump nume, numele lui Alexandru cel Bun. Să trăiești dar mulți ani, o Doamne! ca prin dreptatea Europei, prin desvoltarea instituțiilor noastre, prin simțămintele tale patriotice să mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale nației noastre, când Alexandru cel Bun zicea ambasadurilor din Bizanț că România nu are ocrotitor decât pe Dumnezeu și sabia sa. Să trăiești, Măria ta!"

Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie!

La 20 noiembrie 1861 Imperiul Otoman și puterile europene au căzut de acord că unirea Moldovei cu Țara Românească, fiind deja un fapt împlinit, trebuie acceptată. Drept pentru care, Imperiul Otoman, sub a cărui suzeranitate

încă se aflau, a eliberat Firmanul de organizare administrativă a Moldovei și Țării Românești. Unirea era acum deplină. La 11 decembrie 1861, domnitorul Alexandru Ioan Cuza a dat citire Proclamației de la Iași. A fost cea mai scurtă și mai penetrantă cuvântare din întreaga sa domnie. Și una dintre cele mai frumoase din istoria noastră „Români! Unirea este îndeplinită. Naționalitatea Română este întemeiată. Acest fapt mareț, dorit la generațiunile trecute, aclamat de Corpurile Legiuitoare, chemat cu căldură de noi, s-a recunoscut de Înalta Poartă, de Puterile garante și s-a înscris în datinile Națiunilor. Dumnezeu părinților noștri a fost cu țara, a fost cu noi. El a întărit silințele noastre prin înțelepciunea poporului și a condus Națiunea către un falnic viitor. În zilele de 5 și 24 Ianuarie ați depus toată a voastră încredere în Alesul nației, ați întrunit speranțele voastre într-un singur Domn. Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie. Vă iubiți Patria, veți ști a o întări. Să trăiască România!"

Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati
Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio 28, El Ejido, Almería 04700, Spania
Email: asociacionromanati@gmail.com
www.romaniinandalucia.com;
facebook.com/romaniinandalucia
Tel/WhatsApp: +34641847842

Redactor Șef: Mircea G. Florescu
Redactor Șef Adjunct: Adina Alexandrescu
Redactori: Andra Fornea, Cristiana Uzună, Loredana Dragă, Titi Sultan, Laura Cătălina Dragomir, Sorin Bălășcău
Colaboratori: Camelia Potârniche, Șerban Cionoff, Ionuț Țene, Valeru Ciurea, Nicolae Coande, Cristian Segărceanu, Andreea Constantinescu, Elena Hîncu
Machetare grafică: Dorina Florescu

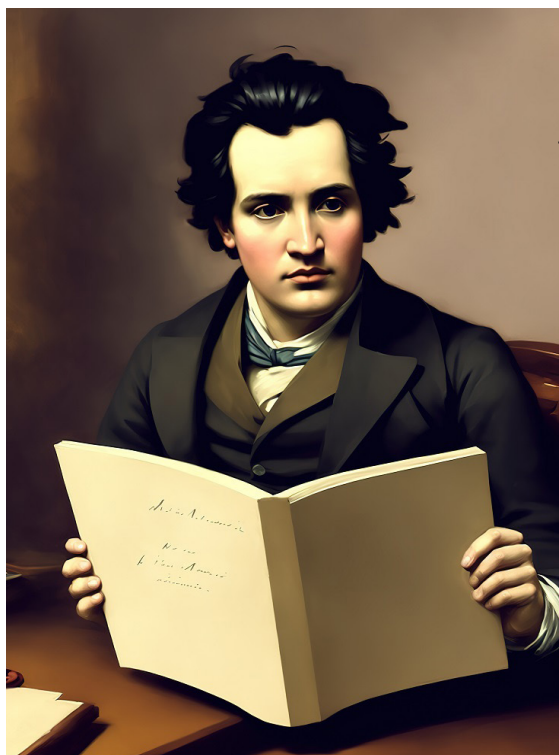
DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Acest proiect este realizat cu sprijinul
Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România

Portret realizat de Aurel MANEA prin tehnologia AI

MIHAI EMINESCU

înaintate instituții liberale: control, suveranitatea poporului, consilii județene și comunale. Stăm mai bine pentru aceasta? Nu, de zece ori mai rău, căci instituțiile noi nu se potriveau cu starea noastră de cultură, cu suma puterilor muncitoare de care dispunem, cu calitatea muncii noastre, încât trebuie să le sleim pe acestea pentru a întreține aparatul costisitor al statului modern.

Dacă în timpul când ni se promitea domnia virtuții, cineva ar fi prezis ceea ce are să se întâmple peste câțiva ani, desigur ar fi fost declarat proroc mincinos. Să fi zis cineva că cei ce promiteau economii vor spori bugetul cheltuielilor cu 40%; că cei ce combat funcționarismul vor spori numărul posturilor cu sutele; că cei ce sunt pentru independența alegătorilor vor face pe funcționar să atârne atât de mult de autoritățile supreme încât aceste mii de oameni să voteze conform comandei din București; că se va specula averea statului la bursă; că se vor da 17 milioane pe drumul de fier Cernavodă-Chiustenge (Constanța n.r.), care nu face nici cinci, și că patru milioane din prețul de cumpărătură se va împărți între membrii Adunărilor; că se va constata cumcă o seamă de judecători și de administratori în România sunt tovarăși de câștig ca bandiții de codru.

Dacă cineva ar fi prezis toate acestea lumea ar fi râs de dânsul și totuși nu numai acestea, ci multe altele s-au întâmplat și se întâmplă zilnic, fără ca opiniunea publică să se mai poată irita măcar.

JUSTIȚIA A DEVENIT O FICȚIUNE

Cestiunea economică la noi nu e numai o cestiune a mișcării bunurilor; ea e mai adâncă, e socială și morală. Fără muncă și fără capitalizarea ei, adică fără economie, nu există libertate. Celui care n-are nimic și nu știe să se apuce de nici un meșteșug dă-i toate libertățile posibile, tot rob e, robul nevoilor lui, robul celui dintâi care ține o bucată de pâine în mână. Nu există alt izvor de avuție decât sau munca, fie actuală, fie capitalizată, sau sustragerea, furtul. Când vedem milionari făcând avere fără muncă și fără capital nu mai e îndoială că ceea ce au ei a pierdut cineva.

Mita e-n stare să pătrună orișunde în țara aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații... Oameni care au comis crime grave se plimbă pe strade, ocupă funcțiuni înalte, în loc de a-și petrece viața la pușcărie... Funcțiunile publice sunt, adesea, în mâinile unor oameni stricați, loviți de sentințe judecătorești. Acei ce compun grosul acestei armate de flibustieri politici sunt bugetofagii, gheșeftarii de toată mâna, care, în schimbul foloaselor lor individuale, dau conducătorilor lor o supunere mai mult decât oarbă. Elemente economice nesănătoase, jucători la bursă și întreprinzători șarlatani, se urcă, cu repejune, în clasele superioare ale societății omenești...

Justiția, subordonată politiciei, a devenit o

ficțiune. Spre exemplu: un om e implicat într-o mare afacere pe cât se poate de scandaloasă, care se denunță. Acest om este menținut în funcție, dirijază însuși cercetările făcute contra sa; partidul ține morțiș a-l reabilita, alegându-l în Senat. Partidele, la noi, nu sunt partide de principii, ci de interese personale care calcă făgăduielile făcute nației în ajunul alegerilor și trec, totuși, drept reprezentanți ai voinței legale și sincere a țării... Cauza acestei organizări stricte e interesul bănesc, nu comunitatea de idei, organizare egală cu aceea a partidei ilustre Mafia și Camorra, care miroase de departe a pușcărie.

MIZERIA ARTIFICIALĂ

Oare nu e caracteristic pentru tratamentul de care se bucură populațiile noastre din partea administrației și a fiscalului când constatăm că, în același timp în care zeci de mii de străini imigrează în fiecare an, românii, din contră, părăsesc țara lor, ca șoarecii o corabie care arde, și că emigrează? La noi mizeria e produsă, în mod artificial, prin introducerea unei organizații și a unor legi străine, nepotrivite cu stadiul de dezvoltare economică a țării, organizație care costă prea scump și nu produce nimic. Așa încât, departe de-a vedea existența statului asigurată prin cârma puternică și prevăzătoare a tot ce poate produce nația mai viguros, mai onest și mai inteligent, suntem, din contră, avizați de-a aștepta siguranța acestei existențe de la pomana împrejurarilor externe, care să postuleze ființa statului român ca pe un fel de necesitate internațională. Acea necesitate internațională n-are nevoie de-a ține seama de sentimentele noastre intime, ci numai de existența unui petec de pământ cvasineutru lângă Dunăre.

PERSPECTIVE

Vom avea de-acum înainte dominația banului internațional, impusă de străini; libertatea de muncă și tranzacțiuni; teoria de luptă pe picior în aparență egal, în realitate inegal. Și, în această luptă învinge cel pentru care orice mijloc de câștig e bun. Urmare ei, capitalul, care ar trebui să fie și să rămână ceea ce este prin natura lui, adică un rezultat al muncii și, totodată, un instrument al ei, e, adesea, ca posesiune individuală, rezultatul unor uneltiri vinovate, a exploatarei publicului prin întreprinderi hazardate și fără trăinicie, a jocului de bursă, a minciunii.

Peste tot credințele vechi mor, un materialism brutal le ia locul, cultura secolului, mână-n mână cu sărăcia claselor lucrătoare, amenință toată clădirea măreață a civilizației creștine. Shakespeare cedează în fața bufoneriilor și dramelor de incest și adulteriu, cancanul alungă pe Beethoven, ideile mari asfințesc, zeei mor. (**)

* MIHAI EMINESCU, „Ce imperturbabili sunt confrății...”, TIMPUL, 4 septembrie 1882

** MIHAI EMINESCU, „Credem că destul am vorbit...”, TIMPUL, 9 ianuarie 1879

Dominația banului internațional

De când lumea nu s-a văzut ca un popor să stea politicește sus și economicește jos; amândouă ordinele de lucruri stau într-o legătură strânsă; civilizația economică e muma celei politice. Legile demagogiei sunt factive, traduse de pe texte străine, supte din deget, pe când ele ar trebui să fie, dacă nu codificarea datinei juridice, cel puțin dictate și născute din necesități reale, imperios cerute de spiritul de echitate al poporului; nu reforme introduse în mod clandestin, necerute de nimenea sau vulgarizate ca o marfă nouă sau ca un nou spectacol. (*)

CINE CONDUCE OPINIA PUBLICĂ

Cea mai superficială socoteală din lume ar dovedi, îndestul, că puterea productivă a nației românești n-a crescut, n-a putut să crească în raport cu groaza de cheltuieli pe care le-au impus formele de civilizație străină, introduse cu grămada în țara noastră... Clasele productive au dat îndărăt; proprietarii mari și țărani au sărăcit; industria de casă și meșteșugurile s-au stins cu desăvârșire – iar clasele improductive, oamenii ce încurcă două buchi pe hârtie și aspiră a deveni deputați și miniștri, advocații, s-au înmulțit cu asupră de măsură, dau tonul, conduc opinia publică.

LEGILE DEMAGOGIEI

Am admis legi străine în toată puterea cuvântului, care substituie, pretutindenea și pururea, în locul noțiunilor nație, țară, român, noțiunea om, cetățean al universului... Am creat o atmosferă publică pentru plante exotice, de care planta autohtonă moare... Azi avem cele mai

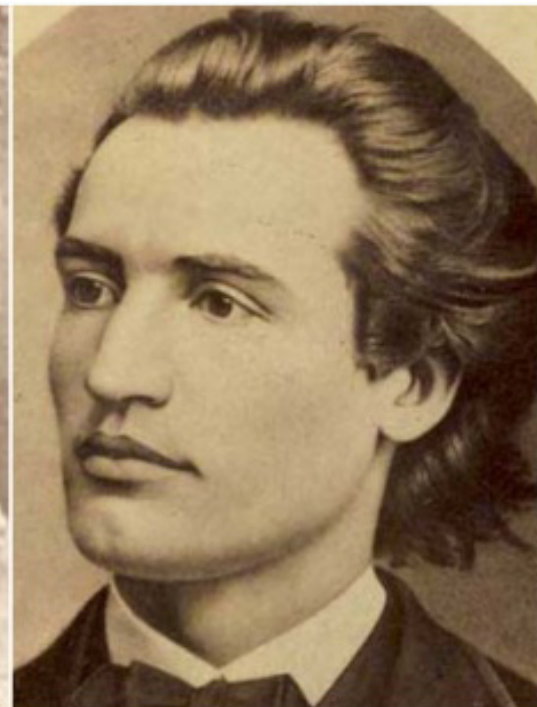
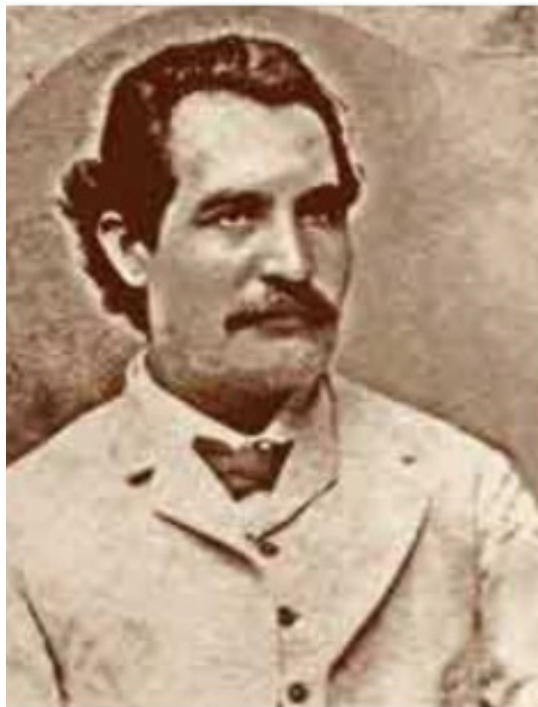
Ziua Culturii Naționale a fost fixată prin Legea nr. 238 din 7 decembrie 2010 pentru data de 15 ianuarie, ca un semn de omagiu față de poetul național Mihai Eminescu. Pe 15 ianuarie 1850 se naștea autorul poemului „Luceafărul”. Apreciez faptul că omul de televiziune și de cultură Marilena Rotaru a readus în dezbateră publică ideea unui institut cultural Mihai Eminescu:

”Vin acum cu altă propunere. Institutul cultural român al trebui să poarte un nume: Eminescu. Institutul cultural Eminescu. Așa cum este Institutul Goethe. Așa cum este Institutul Cervantes. Așa cum este Institutul Dante Alighieri. Așa cum este Institutul Elie Wiesel. Nu? Sunteți de acord? Se opune cineva? Eminescu este o sumă a sumelor valorilor românești.”

În timp ce marile națiuni își promovează poezii naționale, la noi se încearcă ocultarea poetului Mihai Eminescu de către funcționari sau scriitori mărunți care nu înțeleg opera genială a acestuia. Pentru detractori, Eminescu este doar „cadavru din debara”, pentru această sintagmă aceștia au fost promovați în funcții de stat. „Produsul” acestor atacuri împotriva poetului național de către scriitori la modă de azi, dar nu valoroși, a dus la vandalizarea bustului lui Mihai Eminescu de Ziua Culturii Naționale la Orșova de către o grupare neomarxistă.

La noi valorile sunt oculte, în Europa însă promovate. În timp ce Germania are un Institut Goethe, cu filiale în toată lumea, în care se promovează opera marelui poet romantic german și cultura acestei mari puteri europene, la noi culturnicii se rușinează de Eminescu, pentru că nu au organul și capacitatea intelectuală privind înțelegerea valorii acestui geniu românesc. Încă din secolul XIX, Prusia a instituit oficial cercetarea ab initio și completă a operei lui Goethe, iar azi poetul german e un brand de țară în toată lumea. La fel și cu Institutul Schiller, în schimb instituțiile statului român nu au capacitatea de a promova peste hotare pe Mihai Eminescu. Există doar la Chișinău un Institut Eminescu. Nu întâmplător, în anii 1970/1980, Constantin Noica a promovat publicarea operelor complete ale lui Mihai Eminescu și obținerea

Pentru un Institut Cultural ”Mihai Eminescu” în țara noastră și străinătate!

de către biblioteci a copiilor manuscriselor poetului național pentru a fi studiate de toată lumea. Constantin Noica a înțeles genialitatea poetului nostru național și mesajul lui peste timpuri fiind un brand de țară. Cercetătorii au descoperit că Mihai Eminescu a avut și o carieră de diplomat. Eminescu a fost angajat al Ministerului Afacerilor Externe în perioada anilor 1872-1874, în funcția de translator și secretar la Agenția Diplomatică a României la Berlin.

Mihai Eminescu a fost și un precursor al teoriei relativității.

”Știați că în poeziile lui Eminescu se găsesc indicii ale teoriei relativității? Că sunt sugestii ale unor concepte din mecanica cuantică? Că manuscrisele lui Eminescu conțin celebra formulă a lui Einstein $E=mc^2$, cu zeci de ani înainte ca ea să fie descoperită?”

Așa își începe cercetătorul Cristian Presură vlogul dedicat lui Mihai Eminescu și publicat anul acesta, pe 15 ianuarie, la 170 de ani de la nașterea poetului. Cristian Presură explică pe înțelesul tuturor apariția în poeziile lui Eminescu a unor indicii ale teoriei relativității, cu zeci de ani înainte de descoperirile făcute de Einstein: Cunoscutul fizician spune, în explicația video publicată pe vlog-ul său – Fizica cu Cristian Presură: **”Mulți cred că teoria lui Einstein se regăsește în poezia eminesciană ‘La Steaua’.**

La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Frumos, adevărat și simplu. Totuși, îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar versurile de mai sus nu au legătură cu relativitatea lui Einstein, ci doar cu viteza finită a luminii. Aceasta, însă, era cunoscută și măsurată cu 150 de ani înaintea lui Eminescu, de fizicianul danez Ole Romer. Sigur, calitatea unui geniu este de a prevedea anumite teorii.

Mihai Eminescu a fost un precursor al multor idei complexe, care au apărut după trecerea sa la cele veșnice. De aceea, cred că este de datoria statului român, a guvernului înființarea unui Institut „Mihai Eminescu” în România, cu sucursale în străinătate care să se ocupe de cercetarea operei poetului și de promovarea poetului național în străinătate. Mihai Eminescu poate fi un brand de țară foarte achiesat de lumea culturală din România și din lume. Știa bine Noica de ce l-a numit „omul deplin al culturii române” pe Mihai Eminescu. În acest nou institut să se studieze opera genialului poet și conexiunile cu marea cultură.

În locul Institutului Cultural Român avem nevoie de un Institut cultural ”Mihai Eminescu”, care să ne reprezinte cultura și civilizația în străinătate. Să nu fie o sinecură pentru securiști și politrucii, ci o pepinieră de scriitori și oameni de cultură români. Institutul cultural ”Mihai Eminescu” trebuie să fie o fereastră de lumină și cultură românească către Europa și lume.

Ionuț Țene

MIHAI EMINESCU

A. Calderón de Jesús: Analista y Crítico de ART.

Iminovici, ya desde niño manifestó su deseo en participar en todo aquello que le supuso dar un paso importante en su relación con la cultura, debutando activamente el 12-01-1866 con un poemario en el folleto de la Revista *"Familiar"*.

La posible discrepancia en el seno familiar le obligó a alejarse de su hogar, razón por la cual no pudo contar con mucha ayuda para iniciar sus estudios, en lo que asistió como alumno de una escuela secundaria Alemana en Cernauti, en Botosani se convirtió en custodio de la biblioteca del que fuera su maestro Aron Pumnul, con la muerte de este y deseoso de cambiar de aires, se desplazó hasta Transilvania en las ciudades de Sibius y Blaj donde continuó con sus estudios, llegando definitivamente a Bucarest relacionándose con el mundo del Teatro, pero no fue hasta el 1869 donde se formó como estudiante extraordinario en la Facultad de Filosofía de Viena, pasando por Berlín, donde hablaba a la perfección el Alemán y estando fascinado por la física, la astronomía y la Cosmología.

Mi acercamiento a la Cultura Rumana me lleva en el día de hoy en participar en el homenaje a Mihai Eminescu el que fuera elegido como baluarte de la cultura Rumana representando en el día que éste nació El 15 de Enero de 1850, en (BOTOSANI). Rumania, pasando su niñez en un pueblo cercano llamado Ipotesti, donde rodeado de un ambiente lírico, se desarrolló entorno a la contemplación de la influencia Religiosa y Campesina.

Cuando se celebra el 173 aniversario del Nacimiento del poeta Mihai Eminescu, debemos descubrir algunas de las cosas más conocidas de su vida, desde esa niñez enfocada en querer aprender y como joven se unió a menudo a esos estudiantes que con gran ímpetu creían que a través de la Cultura podían cambiar esa sociedad anclada en términos arcaicos, que le estaba suponiendo el vivir a espaldas de las grandes Naciones de Europa, donde él llegó años después con todo el deseo de conocer y aprender eso sí sin perder su identidad de origen.

Siendo el séptimo hijo de La Familia

Literatura y el Folclore, combatiendo todo esto en una compenetración de hechos entre el pasado y presente de la historia Rumana.

Fue considerado como un poeta del romántico tardío, posiblemente es el poeta Rumano más conocido a nivel Mundial siendo algunas de sus obras más conocidas (**El Lucero**), (**Solo tengo un deseo mas**), (**Las cinco Epístolas**) fue defensor de las libertades y pionero de la idea Nacional ...

Mihai Eminescu que por el fondo de las cosas que dice y hace y no por la forma de las palabras que utiliza, hay quien le compara con el conceptismo de Quevedo,

Centro Cultural La Tierra Tracia
Frați de grai, frați de trai
Români în Andalucia
Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.
SERI ȘI EVENIMENTE CULTURALE
ZIUA CULTURII NAȚIONALE
15 Ianuarie 2023
Moment Ombajial
Mihai Eminescu
DÍA NACIONAL DE LA CULTURA RUMANA
14-15 Ianuarie 2023, ora 16.00
Torrejón de Ardoz, Calle Ferrocarril /15
El Ejido, Calle Geranio/28
DEPARTAMENTUL PENTRU ROMÂNII DE PREȚUTINDENI
CENTRO CULTURAL LA TIERRA TRACIA
BIBLIOTECA

por aquello del pensamiento claro expresado en pocas palabras y como buen romántico es persistente escribiendo poemas de amor apasionado y desgarrador, también encuentra su inspiración en la defensa de la tradición Folclórico y Religiosa Rumana.

Sus obras están impregnadas de patriotismo de la conciencia Nacional entre los rumanos a través de su unión, destacando su preocupación teniendo muy en cuenta la armonización del idioma Rumano.

Siendo miembro de la Sociedad Literaria "Junimea" además fue afiliado del Partido Conservador de Rumania, ejerciendo como Periodista en el Periódico oficial del Partido. En un periodo de su vida, conoció la que sería su Musa Verónica Micle que serviría como inspiración para su poesía relacionada con el amor, posiblemente fuera su gran pasión, esta relación deja algunos signo de interrogación.

Fue el escritor que elevó los dialectos Rumanos a la lengua poética, sus obras muestras entra en contraste entre una concepción pesimista de la vida, demostrando una fe apasionada en los esquemas de vida de su pueblo de origen y tradiciones reflejada en las inquietudes de su procedencia.

Parece que el amor por la poesía se mantuvo tan fuerte hasta sus últimos momentos incluso en su reclusión en el Sanatorio, después de su muerte, algunos de sus poemas fue encontrado en uno de sus bolsillos.

Sus obras marca un antes y un después en la Poesía Rumana, contribuyendo en una selección mejor de los escritores Rumanos, que querían afirmarse en el periodo de la mitad del Siglo XIX, dejando un intenso legado que todavía permanece vigente en la conciencia de su querido Pueblo Rumano. Siendo esto así que en cierto tiempo su Poesía se convierte en un modo operandi para la lucha por las Libertades frente al Imperio Otomano, buscando con ello cauces de unión de todos los rumanos.

Por ello es considerado como el alma de la Cultura Rumana, a él se debe su gran aportación a la Literatura Universal en lengua Rumana, siendo sus libros traducidos en más de 60 Idiomas y posiblemente sea el Escritor más conocido de la Lengua Rumana.

Titanismul eminescian

Felix NICOLAU

„Je suis très grand, mes pieds sont sur les nations,
Ma main fait et défait les générations. –
Hélas! je suis, Seigneur, puissant et solitaire,
Laissez-moi m’endormir du sommeil de la terre!”

lui pe planul infinitului, prin vastitatea perspectivelor sale, în timp ce titanul, care ar trebui să rămână în cuprinsul omenirii, dinamizând-o, ridicând-o, ducând-o către noi forme de viață, ajunge totuși să se izoleze de această omenire, să-și convertească firea lui activă într-o fire contemplativă”. În acest sens, criticul practica distincția între un titan istoric și un titan mitologic.

Titanismul patriotic. Filonul postpașoptist al amorului demonic

O abordare cronologică a poeziei eminesciene ne va oferi drept prim reper al titanismului său poezia din 1866, **Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie**. Tânărul artist este însuflețit aici de un „**Vis de răzbunare negru ca mormântul**”, într-o încercare lirică de recuperare a trecutului glorios al patriei. Pasiunea lui Eminescu pentru historia rerum va funcționa neîntrerupt până când se va dovedi – în cheie schopenhaueriană – că, terribile dictu, **„colțul istoriei este răul”**. Dar, la 1867 dârzenia adolescentului nu este dominată de pesimismul dedus din filosofia istoriei, ci ea se încearcă în a alege **„falnica cunună a bardului bătrân”**, în defavoarea ghirlandei și a lirei **„vibrândă de iubire”**. Oda La Heliade trădează impulsivitatea byroniană a postpașoptiștilor, în versuri ce compară poezia autorului Mihaidei cu **„profeția unei Ieremiade”**: **„Sublim însă e cântul când țipă și ia-n goană/Talazurile negre ce turbă, se răstoarnă,/Și spumegă ca furii și urlă-ngrozitor”**.

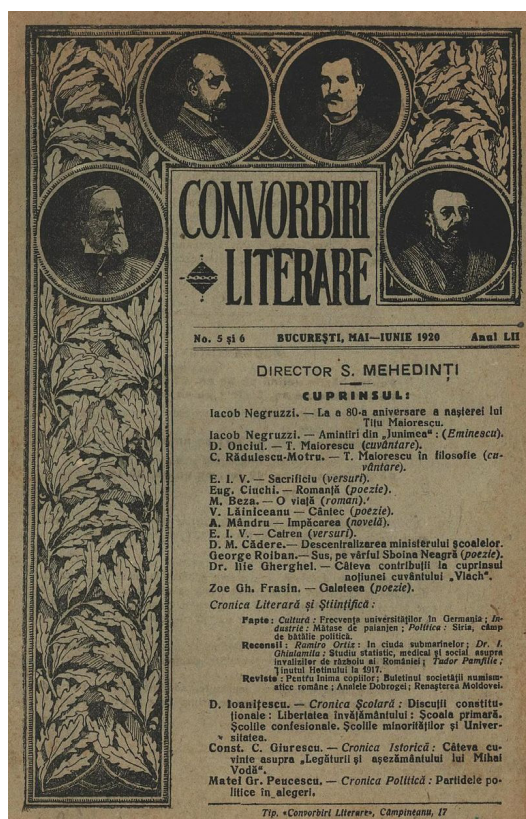
Corespondentul pe plan istoric al lui Heliade-Rădulescu este Horia, erou conștient de grandoarea misiunii sale: **„Horia pe-un munte falnic stă călare:/O coroană sură munților se pare,/Iar Carpații țepeni îngropați în nori/Și vuiau prin tunet gândurile lor”**. Totodată, toposul **„frunții”** se inserează din ce în ce mai ferm în vocabularul poetic eminescian, cu o specificare de genul **„frunte rece”**, simbol al lucidității nesincopate a făptuitorului sau, chiar, a visătorului. Formația clasică a poetului se trădează în asemuirea lui Horia cu **„Joe”**, iar a Carpaților cu Olimpul. Preamărirea sacrificiului patriotic,

într-un limbaj caracteristic romantismului clasicizant, este holderliniană: **„Dați-mi, o, dați-mi și mie un loc între arme,/Nu vreau o moarte de rând să mă aibă!/Să mor zadarnic mi-e silă; dar dulce îmi pare/Jertfa pe culme, căzând pentru țară”**.

În Amorul unei marmure (1868), răsună strigătul de deznădejde al titanului îndrăgostit. Nefiind un homo fictus, el nu se mulțumește cu reprezentarea ființei iubite; ceea ce îi lipsește în mod dureros este întruparea frumuseții. Din versurile care exprimă furie și contorsionare sufletească (**„Un leu pustie-i rage turbarea lui fugindă,/Un ocean sembată pe-al vânturilor joc,/Și norii-și spun în tunet durerea lor mugindă,/Gândirile de foc”**) se poate extrage un crez estetic al finitudinii, al palpabilului. Această vis activa, forță propulsatoare a ființei titanești, se exercită în dauna lui vis contemplativa; noul Pygmalion nu-și poate sublima sentimentele puternice pentru a atinge hegeliiana emoție impersonală. Neputând accede la catharsis și, deci, arta neprovocându-i o purificare a emotivității, el practică un transfer de **„realitate”** asupra operei artistice, în loc ca operația să fie inversă. Îndrăgostitul frustrat se aseamănă unui **„rege asirian”** **„cu suflatu-n ruină”** sau cu **„gemându-l uragan”** ce **„stâncelor aruncă durerea-i înspumată”**.

Întreaga poezie constă într-o enumerare a unor stări de criză, a unor izbucniri declanșate de **„o tainică mânie”** și duse à outrance: **„Eu singur n-am cui spune cumplita mea durere,/Eu singur n-am cui spune nebunul meu amor”**. De fapt, structura lirică este alcătuită dintr-o serie de comparații care toate sunt destinate a evidenția chinul artistului în incapacitate de a stabili o comunicare cu opera sa.

Pe de altă parte, distingem și filonul inspirației postpașoptiste, care aduce în avanscenă imaginea femeii înghețate, insensibilă la demersul amoros masculin - Depărățeanu însuși scrisese o poezie intitulată **„Une fille de marbre”**.

Eminescu (dreapta sus) pe prima pagină a revistei Convorbiri literare

Figurile titanismului nu sunt printre cele mai des întâlnite în poezia eminesciană, în comparație cu cele ale demonismului și cele ale genialității. Dar, precum Leibniz introdusese conceptul de forță pentru a rezolva dualismul antinomic cartezian, așa și titanului îi este rezervată menirea de a dinamiza gândirea poetică a lui Eminescu, și aceasta întrucât între titan și geniu există o **„sinteză dialectică”**. De cele mai multe ori revolta titanică rămâne la nivelul intenționalității sau este îndreptată în contra tarelor morale ale societății; cauza sui nu o constituie decât rareori tentația de a modifica datele organizării cosmice prestabilite deoarece – consideră Matei Călinescu – **„demiurgul eminescian [...] nu mai reprezintă acea divinitate împotriva căreia se revoltau titanii romantici, ci a devenit un simbol al necesității cosmice, al conștiinței universale a necesității”**. Scepticismul final al poetului se datorează acestei necesități de factură hegeliană, pe care el refuză să și-o asume ca libertate; iată de ce D. Popovici poate identifica paradoxul paradigmei geniu-titan: **„geniul lui Eminescu se caracterizează prin evoluția**

Casa din Cernăuți a lui Aron Pumnul, unde a locuit o perioadă și Mihai Eminescu (strada Aron Pumnul nr. 19)

Se poate face referință și la acea Vénus méchante a lui Theophile Gautier, însă lucrul de căpetenie rămâne tensionarea insuportabilă la care Eminescu își supune cosmosul poetic. Dacă în ultimii ani ai creației sale se va impune imaginea artistului înghețat și el, precum marmura operei, răceala fiind „un protest al spiritului”, și nu o simplă abdicare, acum neîmplinirea iubirii este exprimată sub formă de strigăt și clocot temperamental: „Iubesc precum iubește pe-o albă vijelie/Un ocean de foc”. Or, iubirea este destăinuire, comunicare și combustie sufletească; în lipsa ei titanul nu poate trece la acțiune, criza morală împiedicându-l să-și controleze imensele disponibilități energetice. Rezultatul nu poate fi decât unul tragic și absurd totodată: Pygmalion se cufundă în anonim fără să

profereze blasfemii (cum se va întâmpla în Mortua est), însă învins de incantațiile incoerente ale demenței: „Ca un smintit ce cată cu ochiu-ngălbenit,/Cu fruntea-nvinețită, cu fața cenușie/Icoana ce-a iubit”.

Deși Elena Loghinovschi deosebește titanismul protestatarului la Lermontov de cel al gânditorului la Eminescu, spiritul critic al poetului român se manifestă cu pregnanță încă din 1869 când, în Junii corupți, aruncă „Blestemul mizantropic cu vânăta lui gheară” asupra tinerilor decrepiți ce nu sunt capabili să asculte cum „murmură trecutul cu glas de bătălie”. Deja de pe acum Eminescu are viziunea romantică a „poporului împărat”, a căruia energie inepuizabilă este comparată antitetic – ca mai târziu în Memento mori – cu „diluviul de foc”. Exortarea eminesciană are ca punct de plecare statura maiestuoasă a Cezarului, a lui Traian și ideea reînvierii Romei, poetul însuși văzându-se ca un uliu ce lovește necruțător în acele „frunți învinețite/De sânge putrezit”. Atitudinea este identică celei a lui „Petofi miniosul”, care și el cântase, la 1847, implicarea poetului: „În focul luptei, printr-ai tăi soldați,/Mă aflu și eu, veac al meu,/Cu versul meu,/Cu versurile mele, - și oricare/Din cânturi e-un viteaz și-un paraleu”.

Suntem în epoca în care combativitatea creatorului denotă o asemenea forță încât nu se ajunge la decuparea unui „cadru de proporții titanice fără să cuprindă într-însul pe titan sau pe geniu”, la depersonalizarea gestului contestatar. Este o vârstă la care oda energică răspunde cel mai bine idealurilor mai mult sau mai puțin utopice ale artistului cuprins de verva

Clădirea National-Hauptschule din Cernăuți, unde Mihai Eminescu a studiat în perioada 1858-60. În prezent clădirea adăpostește o școală auto. Strada Shkilkina (Școlii) nr. 4.

renașterii naționale, renaștere oarecum neglijată după înfăptuirea Unirii din 1859. Așa este cazul cu poezia ocazională **La moartea principelui Știrbey**, unde se face încercarea de a configura o mitologie națională modernă.

- Alfred de Vigny, Poésies choisies, Poèmes antiques et modernes, Moise, („Sunt uriaș, tălpile mele apasă asupra neamurilor,/În mâna mea țin soarta generațiilor. -/Ah! sunt, Doamne, puternic și solitar,/Ci lasă-mă să dorm somnul pământului!”), trad. n.), Librairie Larousse – Paris, p. 18;
- Matei Călinescu, Titanul și genul în poezia lui Eminescu, E. P. L., București, 1964, p. 74;
- Ibidem, p. 171;
- D. Popovici, Poezia lui Eminescu, Editura Tineretului, București, 1969, p. 303;
- Ibidem, p. 328;
- M. Eminescu, Poezii, Ediția Perpessicius, E. S. P. L. A., București, 1958, p. 15;
- Ibidem, pp. 15-16;
- în Antologia poeziei romantice germane. Moartea pentru patrie, trad. de Ștefan Aug. Doinaș și Ion Negoieșcu, p. 13;
- M. Eminescu, op. cit., p. 18;
- Ibidem, p. 19;
- M. Călinescu, op. cit., p. 119;
- M. Eminescu, op. cit., p. 19;
- Elena Loghinovschi, De la demon la luceafăr, Editura Univers, București, 1979, p. 240;
- M. Eminescu, op. cit., pp. 20-21;
- Petofi, Versuri, Viteji în zdrențe, Editura Tineretului, București, 1961, p. 20;
- Eugen Todoran, Mihai Eminescu. Epopeea română, Editura Junimea, Iași, 1981, p. 332;

Centro Cultural La Tierra Tracia

TV SUFLETO ROMANESC
RO Stream Ce-Te-ajută
f LIVE

ZIUA CULTURII NAȚIONALE

15 Ianuarie 2023

Moment Onajial

Mihai Eminescu

DÍA NACIONAL DE LA CULTURA RUMANA

14-15 Ianuarie 2023, ora 16.00 - Torrejón de Ardoz, Calle Ferrocarril /15

Prof. Dr. Silvia Marcu: Frontiere fluide pentru polenizarea umanității

Interviu realizat de Laura Cătălina Dragomir

Continuare din numărul 15.

Uniunea Europeană, ca proiect politic integraționist, a fost o „ambiție” ale cărei beneficii s-au uitat mai mult la unii decât la alții? Parte a opiniei publice continentale vede în interesele economice (aproape exclusiv!) ale marilor puteri motorul din spatele perforării ștergerii formale a frontierelor.

Silvia Marcu: Uniunea Europeană, cum bine știm, are germenii creați în 1957... A fost mai întâi o Uniune de Cărbune și Oțel... Și pe urmă, cu timpul, s-a extins pentru a deveni această Uniune de azi (Tratatul Maastricht, 1992). Au urmat valorile de extinderi, cele mai importante fiind cele care cuprind Europa de Est (2004 și 2007). Deci vocația inițială a fost integrarea economică. Pe urmă au urmat ceilalți piloni, adică politica externă, internă, sau politica cetățenilor, dar ideea UE a fost mereu „*economia*”. Și da, există țări care beneficiază mai mult decât altele. Există țări „*supuse*” marilor puteri, care se află în serviciul UE, practic, așteptând doar decizii „*la nivel înalt*”.

„*Ștergerea sau perforarea*” frontierelor de care vorbiți, cred că s-a reușit oarecum, referindu-ne la faptul că oamenii care fac parte dintr-o țară UE pot circula liber, doar pe baza buletinului de identitate. Ideea că România este mereu amânată pentru a forma parte din spațiul Schengen, are în spate un joc (geo)politic, cu concursul SUA. Deci UE, ca și concept, este o uniune fără o voce clară, fără timbru, la nivel global. Este supusă intereselor americane. Faptul că UE nu are până acum o politică de apărare proprie spune multe lucruri în acest sens...

În cazul României, se poate vorbi de o

emigrare pragmatică a cărei fundament ținea de acoperirea unor necesități bazice de trai. Cum vedeți, ca specialist, fenomenul „economiei populare” care, statistic demonstrat, a asigurat ținerea pe picioare a produsului intern brut?

Silvia Marcu: Îmi place foarte mult conceptul pe care îl utilizați, de „*economie populară*”. Cum să nu, românii din diaspora au susținut și susțin produsul intern brut (PIB) al României. Și o fac cam de douăzeci de ani... De aceea, probabil și interesează ca oamenii plecați să rămână unde sunt. Și din același motiv, niciodată nu s-a creat o „*politică de revenire*” în România, cu proiecte stabile, care să le permită oamenilor să lucreze și să trăiască în țara lor în condiții acceptabile de viață. Este o mobilitate pragmatică, fără îndoială. Cred că nu mai vorbim despre migrație, în secolul XXI, cred că vorbim despre mobilitate. Mulți dintre intervievații mei au revenit în țară, doar parțial. Ei locuiesc în Spania și în România în același timp. Sunt „*transnaționali*”. Ei participă la PIB-ul ambelor țări. Au construit case în țară, și-au cumpărat sau doresc să își cumpere case și în Spania, gândindu-se la viitorul copiilor lor, mulți născuți în Spania. Globalizarea în masă este un fenomen fără precedent, care avansează. Și doar timpul ne va demonstra că oamenii sunt creați pentru a se mișca. Pentru a avansa. Revenind la întrebare, desigur, subliniez că interesul României a fost și rămâne susținerea PIB-ului de către cetățenii mobili, fără îndoială.

Trăiți de peste 30 de ani în Spania. S-a văzut, încă se vede depășit statul spaniol de viteza de circulație a comunității românești?

Silvia Marcu: Da, locuiesc de peste 30 de ani în Spania. Când am ajuns eu aici, în 1992,

numărai oamenii pe degete și mergeai duminica la o biserică în „*Plaza de Castilia*” din Madrid, pentru a asculta o slujbă ortodoxă, sau mai exact, pentru a asculta muzica limbii române, sau pentru a căuta de lucru prin intermediul rețelelor sociale care se înfiripau pe atunci. Cum spuneam mai devreme, din 2002, și mai ales din 2007 cu aderarea țării la UE, a venit „*avalanșa*”, această „*viteză de circulație*” a rețelelor sociale create în timp. Perioada critică a fost chiar cea situată între 2002 și 2007... Când românii veneau și nu se mai întorceau... Când le era mai greu să-și legalizeze situația. Când s-au creat rețelele de prostituție și rețelele de spălare a banilor... Atunci da, Spania a avut un moment de „*impas*” cu România. Probabil Statul spaniol a fost „*depășit*” în acei ani. Pe urmă însă, lucrurile s-au schimbat. Oamenii au demonstrat că au o conduită exemplară în cea mai mare parte, ca cetățeni ai UE, că se integrează, că au capacitatea de a lupta, de a-și deschide propriile afaceri, de a contribui la PIB-ul Spaniei, la natalitatea scăzută a acestei țări... că au o activitate culturală și asociativă armonioasă, cu participarea spaniolilor într-o anumită măsură. Eu aș dori, sincer vorbind, o mai mare confluență între cele două țări, între români și spanioli. Probabil a doua și a treia generație de români vor ști cum să contribuie la această confluență. Timpul îi va invita, le va călăuzi drumul. Pledez enorm pentru schimbul intergenerațional. Este nevoie urgentă de o schimbare!

Declinul economic spaniol a făcut ca, în ultimii ani, parte a românilor rezidenți în Regat să opteze pentru traiul în alte țări. Care e profilul „colindătorilor”?

Silvia Marcu: Fiecare persoană mereu dorește ceva mai bun, mă refer la calitatea vieții,

pentru ea și/sau pentru familie... Este normal ca mobilitatea românilor, mai ales a tineretului, să se îndrepte spre țări care le aduc beneficii economice mai mari. Mulți dintre intervievații mei au trecut chiar oceanul și locuiesc în Canada. Alții în Marea Britanie... în Olanda, în Germania, Austria... Dar au părinții în Spania... Astfel încât, eu îi numesc tot cetățeni mobili, pentru că Spania, în ciuda crizei economice instalată în 2008 și care pare să se acutizează din ce în ce mai mult, are un magnetism aparte. Este lumina solară. Căldura. Viața. Am studenți austrieci și elvețieni care luptă să-și găsească un loc de muncă în Spania, pentru ca nu vor să renunțe la această lumină.

Cred că depinde de ce doresc oamenii, acești „colindători” cum îi numiți. Pe de o parte, ne întâlnim cu un profil mai materialist, cel care alege o altă țară unde să lucreze, bazat pe profit, care este mare, vă asigur; și pe de altă parte, ne aflăm în fața unui profil mai „spiritual”, cu lumea care rămâne, luptă, caută, circulă, dar care se ancorează în Spania... Acest lucru nu înseamnă că un profil este mai important decât celălalt. Sunt oameni îndrăzneți și capabili, în ambele cazuri.

Se practică o clasificare a emigranților pe piața locurilor de muncă? Toți emigranții sunt „cei alți” dar, există unele niveluri de asemănare și deosebire pe care indivizii le practică, premeditat sau nu?

Silvia Marcu: Cred că... premeditat... din nefericire... În ultimul meu articol științific publicat în „Population, Space and Place” (2022) - cotate ca cea mai bună revistă la nivel de demografie din lume -, scriam recent despre comunitățile de români din Spania: comunitatea

asociativă, (adică marea masă a oamenilor), comunitatea profesionistă (aglutinată în jurul Instituțiilor care reprezintă România în Spania) și comunitatea tineretului, care este globală și cosmopolită.

În alt articol pentru „Ethnic and Racial Studies” (2022) scriam despre oamenii străzii, cărora le aduc un omagiu în acest interviu, pentru că ne aflăm în prag de iarnă. Nu au un loc unde să doarmă... În cele mai bine de 100 interviuri realizate pentru ambele articole, românii mi-au vorbit despre nevoia de o coeziune între aceste comunități... de o mai mare atenție față de ei, de căutarea de sinergii, astfel încât, fiecare comunitate sau subcomunitate, să se oglindească, să se unească cu cealaltă, să se completeze. Să se sprijine.

Cred că pentru acest lucru este nevoie de o mai mare implicare la nivel instituțional, atât din partea instituțiilor Spaniei (cu schimbarea de politici pentru imigranți/cetățeni mobili) cât și din partea instituțiilor României.

Cum gestionează comunitatea românească integrarea prin fuziune? Am ajuns la un de la egal la egal cu cetățenii spanioli?

Silvia Marcu: Cred că acum, se încearcă, de fapt, o astfel de fuziune. Ultima întâlnire la nivel înalt între Guvernele României și cel al Spaniei de la Castellón de la Plana, (noiembrie 2022) scoate în relief necesitatea unei duble cetățenii, atât de mult dorită de românii din Spania, mai ales de familiile cu copii. Cred că acest termen „fuziune” este foarte apropiat aici, nu mai putem vorbi despre integrare, deoarece copiii românilor sunt de fapt fuzionați cu colegii lor, la școli, licee, universități. Apare o comunitate de români

fuzionată din naștere. Când ei vor fi maturi, se va produce această fuziune integrală, și acest „de la egal la egal” cu cetățenii spanioli. Am convingerea că se va produce în foarte scurt timp.

Odată cu Donald Trump s-a impus un model de refrontierizare „absolută de responsabilități”. Cu ce pericole se pot confrunta țesăturile sociale transfrontaliere, în urma unui astfel de precedent?

Silvia Marcu: Vedeți dvs., politica americană se schimbă sau rămâne aceeași, indiferent de președinte... cu anumite nuanțe. Nu am simpatizat cu președintele Trump, nu era posibil, dar SUA mereu a avut frontierele cele mai crunte din istoria contemporană. În SUA, migrații, refugiații, mereu au plâns în fața unei sârme ghimpate... America Latină și țările din Caraibe sunt pentru mine o lacrimă imensă, o rană deschisă. Așa cum se întâmplă cu continentul Africa, în fața Europei. Dar știți? Oamenii mereu vor sfida frontiera. Cu riscul pierderii vieții. Oamenii mereu vor pleca, vor fi pe drum! Foametea, setea, regimul dictatorial, „împinge” omenirea în căutarea idealului, a schimbării. Frontierele mereu vor exista. Mai mare pericol ca acela de a-ți pierde viața în Marea Mediterană, pentru a ajunge în Europa... nu cred, sincer, că există.

Eu mă poziționez în favoarea mobilității, și cred că pericolul este și va fi mereu pentru cei care pleacă, nu pentru țările de recepție, care impun norme stricte, deși au nevoie de populație... De forță de muncă... Gândiți-vă la rata natalității atât de scăzută în țările Europei.

Și vorbind despre SUA, oricum este o țară formată din imigranți. Și da, SUA are o imensă capacitate de absorbție, dar este nevoie de schimbarea politicii de migrație la nivel global. Din nefericire, „vocea” cercetătorilor este dominată de politică. De excesiva politizare pe toate planurile.

Menirea mea ca cercetător este să atrag atenția politicianilor în lucrările științifice. Și o fac fără cenzură, deoarece editurile cele mai bune din lume - „Routledge”, „Wiley”, „Sage” -, acceptă lucrările mele care sunt critice cu politicienii, cu lipsa de politici favorabile procesului de migrație/mobilitate. Dar mă gândesc, oare când se vor destina mai mult din PIB-ul țărilor lumii, în cercetare? Și cât de mult citească/ascultă politicienii vocile cercetătorilor??? Aici lipsește clar o confluență, o sinergie, o fuziune. Sunt două lumi paralele, și din nefericire, cercetătorii depindem de politicieni, în cadrul proiectelor, atunci când se acordă cu finanțare publică, când ni se acordă de la Ministere. Sunt cele mai valoroase și extrem de competitive. Deci diplomația în cercetare este foarte importantă, atunci când construim un proiect și îl depunem pentru finanțare.

Continuarea interviului în numărul următor.

Taina aureolelor negre de la biserica Mihai Eminescu

Daniela GÎFU

analoghii și balustrada de la loja corului) a fost confecționat de sculptorul danez Peer Merloe, iar pereții interiori ai bisericii au fost pictați de Petre Remus Troteanu. Poetul este zugrăvit la intrarea în biserică, pe peretele din stânga, îmbrăcat în negru, aproape în mărime naturală, înfățișat în postura unui tânăr de douăzeci de ani. Este ipostaziat, însă, și în alt loc: Sfântul Arhanghel Mihail are chipul său...

Dacă ai drum la Botoșani, mergi și vizitează lăcașul de cult unic din România. Unic, printre lăcașurile creștine ale lumii, prin simbolistica picturii interioare. Aureolele îngerilor și ale sfinților sunt negre.

Care să fie taina acestora? Este vorba de Biserica „**Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil**” din Ipotești, cu hramul „**Sfinții Voievozi**”, cunoscută și drept Biserica Mihai Eminescu. Se află lângă cealaltă bisericuță, cea a familiei Eminovici (construită înainte de 1800), în apropiere de casa părintească. Și totuși, încă mai sunt români care nu au auzit de ea, unii locuind chiar în Botoșani! Este o adevărată operă de artă, mai ales prin executarea lucrărilor interioare, în special catapeteasma, în stil românesc. O dantelă autentică. Mobilierul de lemn (catapeteasma, strana arhierască, 14 strane obișnuite, două iconostase, două

Deși, prin aceste aureole negre, sunt încălțate canoanele iconografiei bisericești ortodoxe, la solemnitatea sfințirii acesteia, într-o zi legată de numele lui Mihai Eminescu (28 iunie 1929), au participat oaspeți de seamă, în frunte cu I.P.S. Mitropolitul Irineu Mihălcescu. De fapt, se sfințea prima piatră de temelie a bisericii care poartă hramul „**Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil**”.

Puțin se vorbește, însă, cine se află în spatele acestei inițiative. Este vorba de Cezar Petrescu, Nicolae Iorga și alți cărturari români. Printr-o subscripție publică lansată de ziarul „**Neamul Românesc**”, a fost posibilă strângerea unei părți a fondurilor necesare ridicării acestui lăcaș de cult în curtea actualului Memorial „**Mihai Eminescu**” de la Ipotești. Lucrările de construcție însă au durat mai bine de un deceniu. Vremurile erau tulburi, lucrările fiind terminate un an mai târziu față de data de 15 iunie 1939, când se împlineau cinci decenii de la plecarea lui Eminescu („**Botoșanii**”, 23

.09.1940).

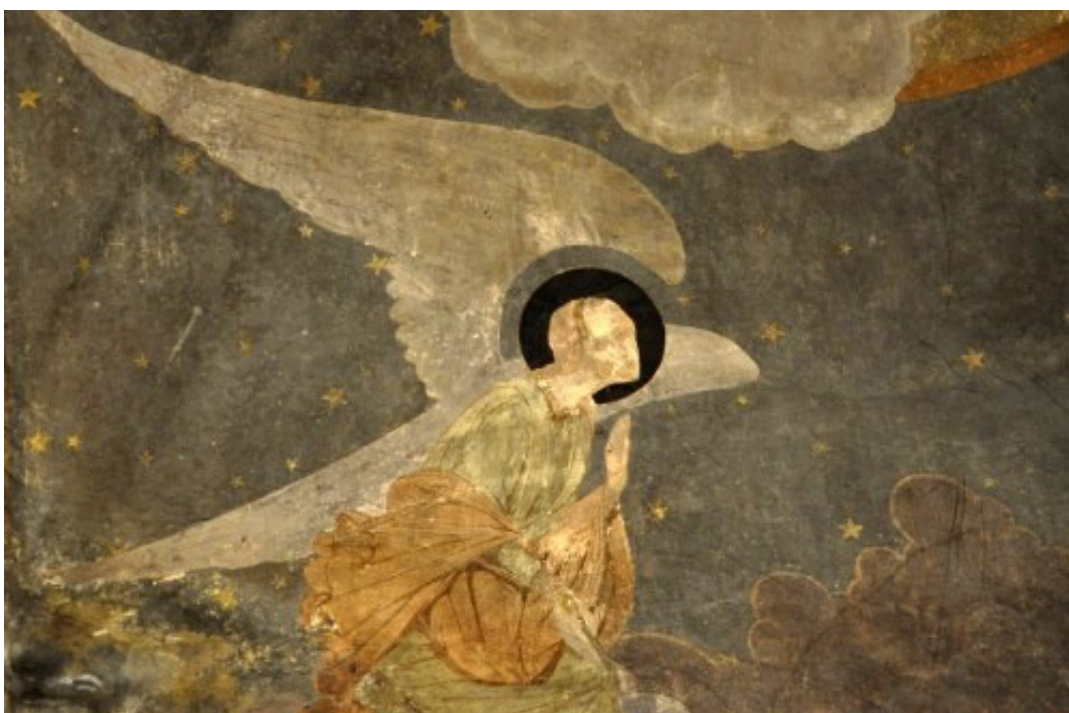
Biserica Ipotești

De altfel, presei scrise românești îi scapă acest fapt istoric, consemnat și de Dan Smântânescu, secretarul particular al lui Nicolae Iorga (cu acest prilej, cel mai prolific istoric al românilor a plantat în fața bisericii un brad argintiu) care afirma că sfințirea bisericii a avut loc la 15 iunie 1939 („**Botoșăneanul**”, 6.02.2022).

De fapt, în iunie 1939, la Ipotești, nu s-a sfințit biserica, ci a avut loc comemorarea poetului printr-un parastas. Să nu uităm însă esențialul: lăcașul de cult a fost ridicat în memoria poetului, iar data sfințirii lui a fost gândită să aibă loc la data de 15 iunie 1939.

Un lucru rămâne cert, fosta proprietate a familiei Eminovici rămâne pildă vie pentru generațiile viitoare. Cele două date (15 ianuarie și 15 iunie), chiar trei, dacă nu uităm și de semnificația zilei de 28 iunie (1883) - când Mihai Eminescu a fost suprimat din viața de jurnalist - dau prilej suflării românești să fie mândră de „geniul pustiu” al culturii naționale.

P.S. În 15 ianuarie 2023, de Ziua Culturii Naționale, ambele biserici din curtea Memorialului Eminescu au fost închise.

Cum s-a făcut Unirea Principatelor. Ridicarea și prăbușirea lui Alexandru Ioan Cuza

Unirea Principatelor Române, cunoscută ca Mica Unire (Marea Unire fiind cea de la 1 Decembrie 1918, de la Alba Iulia), reprezintă unificarea vechilor principate, Moldova și Țara Românească, într-un Principat unit.

La mijlocul secolului al XIX-lea, soarta principatelor Moldovei și Țării Românești era în mâinile Rusiei și ale Imperiului Otoman, care se opuneau unirii lor.

Situația s-a schimbat în urma războiului Crimeii, dintre 1853 și 1856, când Rusia a fost învinsă de Marile Puteri, formate din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei, Imperiul Francez, Regatul Sardiniei și Imperiul Otoman.

Principatele române, din mâinile rușilor și turcilor, în ale marilor puteri europene

După război, în 1856, prin Tratatul de Pace de la Paris se iau decizii care privesc și principatele Moldovei și Țării Românești.

De exemplu, Moldovei i se atașează trei județe din sudul Basarabiei, Cahul, Ismail și Bolgrad. În contextul discuțiilor despre unirea celor două principate, în 1857 Marile Puteri acordă acestora dreptul organizării unui „referendum” (consultarea populației cu drept de vot) despre Unire.

În acest scop, se constituiau adunări Ad-hoc, în care se discutau alegerile pentru Divanurile Ad-hoc, care urmau să se pronunțe asupra organizării politice și sociale a țărilor române.

Nicolae Vogoride și falsificarea listelor electorale

În Țara Românească, majoritatea membrilor

din Divanul Ad-hoc au spus „Da” pentru Unire, însă în Moldova, situația a fost mai controversată. Aici, caimacanul (locțiitor la conducerea Moldovei), Nicolae Vogoride, sprijinit de Imperiul Otoman, care îi promitea domnia dacă Unirea nu se va realiza, a falsificat listele electorale de reprezentare în divanul Ad-hoc.

Șansa a făcut însă ca Vogoride să se destăinuie, prin scrisori, fratelui său din Constantinopol, iar corespondența a fost furată și publicată în presa europeană, la Bruxelles.

Descoperirea a iscat scandaluri atât printre români, cât mai ales la nivel european. Marile Puteri au rupt relația cu Imperiul Otoman, au solicitat întâlniri cu împăratul Franței, Napoleon, și regina Marii Britanii, Victoria, iar falsele alegeri au fost, astfel, anulate. În toamna anului 1857, în urma noilor alegeri, toți s-au pronunțat pentru Unirea Principatelor Moldovei și Țării Românești.

În 1858, Convenția de la Paris a stabilit mai multe prevederi referitoare la principatele române, dintre care cea mai semnificativă a fost unirea parțială a principatelor Moldovei și Valahiei sub denumirea „*Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei*”, care rămâneau sub suzeranitatea „*Maiestății Sale Sultanul*” și sub protecția Marilor Puteri. Unirea propusă aici s-a dovedit a fi mai degrabă una formală, cele două principate urmând să funcționeze separat în mare parte, ca până atunci, cu doar câteva puncte comune: o Comisie Centrală la Focșani, care reprezenta un fel de Parlament mai mic, Înalta Curte de Justiție și Casație și Armata. Capitalele rămâneau aceleași, la București și Iași, și se intenționa ca domnitorii să fie diferiți.

București, 24 ianuarie: Vox Populi

În anul următor, în data de 5/17 ianuarie 1859, au fost organizate alegeri la Iași, în Moldova, iar noul domnitor a fost desemnat Alexandru Ioan Cuza. Peste o săptămână, în 12/24 ianuarie 1859, au avut loc alegeri și la București. Profitând de faptul că Marile Puteri nu specificau clar că principatele române nu pot fi conduse de același domnitor, și aici a fost ales tot Alexandru Ioan Cuza.

Alegerea de la București, nu a fost nici ea fără tulburări publice. Partida unionistă se ocupase asiduu cu propaganda pro-unire în rândul cetățenilor bucureșteni, prin tineri ca Neculai Orășeanu, Ioan G. Valentineanu și Grigore Serurie. Astfel că, în noaptea de 23 spre 24 ianuarie 1859, populația Bucureștiului înconjurase dealul Mitropoliei unde se afla sediul Adunării Elective care urma să aleagă domnul. Partida antiunionistă era divizată între susținătorii

lui Gheorghe Bibescu și cei ai fratelui său Barbu Știrbei, iar dintre cei trei caimacami, doi ca Emanoil Băleanu și Ioan Manu erau conservatori, în timp ce al treilea, Ioan Alexandru Filipescu, simpatiza cu partida națională. În timp ce lucrările Adunării Elective erau în plină desfășurare, strada fierbea din cauza agitației mulțimii bucureștene printre care aceeași masă de manevră folosită și la 1848, (tăbăcarii, măcelarii înarmați cu cuțitele lor lungi, negustorii și mahalagiii purtând ciomege groase și cuțite) reprezenta „argumentul forte” în lupta de convingere sau mai bine zis de intimidare a membrilor Adunării. Tineretul studios era în minoritate. Timpul lui nu venise încă. Manifestanții reușiseră să pătrundă chiar până în curtea Adunării, huiduindu-i pe cei doi caimacami reacționari.

„Să faci ca mâine pe ulițele Bucureștilor să curgă șiroaie de sânge ca să te illustrezi”

Tensiunea ajunsese la culme, și soldații garnizoanei București conduși de colonelul (ulterior general) Barbu Vlădoianu erau pregătiți să tragă ori să șarjeze mulțimea. Așadar Vlădoianu avea de ales: ori să asculte ordinele caimacamilor, hotărâți să împiedice cu orice preț alegerea lui Cuza, ori să refuze vărsarea de sânge, cu riscul unei acuzații de insubordonare. La patriotismul lui a făcut apel, în acele zile, Ion C. Brătianu. Și iată cum povestește Brătianu, susținător, la momentul acela, al lui Cuza (mai târziu unul dintre cei mai înverșunați adversari) această scenă, la 3 februarie 1869, într-un discurs la sala Slătineanu:

„Ei, domnilor, știu că adversarii noștri vor zice că ei cunoșteau pe iubitul suveran, că se gândeau la dânsul până nu se născuse încă, precum au zis și despre Cuza la 24 ianuarie, că tot dumnealor l-au născocit. Am însă aici pe d. general Vlădoianu și pe colonelul Mavrocordat,

Unirea Principatelor Române

care pot constata că încă cu două zile înainte, când am văzut că este peste putință să aducem pe adversarii noștri la cunoștință, eu cu d. general Vlădoianu, cu care nu vorbisem de 15 ani și care se uita la mine, cum zice românul ca pe pușcă, fiindcă era în altă tabără am chemat pe d. Mavrocordat, amic al domnului Vlădoianu, l-am trimis la acesta să-i spună că în mâna lui stă soarta României, că-l facem răspunzător în fața lui Dumnezeu și a țării. Și peste o oră a venit d. Mavrocordat, la mine și m-a dus la d. general Vlădoianu care comanda oștirea. Niște oameni care în urmă au devenit amici și instrumentele lui Cuza, ziceau pe atunci generalului Vlădoianu: «Să faci ca mâine pe ulițele Bucureștilor să curgă șiroaie de sânge ca să te illustrezi». Dar în inima d-lui Vlădoianu s-a deșteptat simțământul de român și frica de Dumnezeu; când m-am dus acolo saloanele erau luminate și toți ofițerii erau adunați să hotărască ce să facă a doua zi. Pe mine m-a băgat într-o odaie unde era întuneric și mi-a zis: «Ce vrei? Sunt gata să vă dau mâna, aveți candidatul? Este Nicolae Golescu? – Nu! i-am răspuns – Atunci cine este? – „Domnul Moldovei! am adăugat...» Generalul Vlădoianu mi-a dat mâna pe viață și pe moarte. Aceia care se laudă astăzi că ei au făcut pe 24 ianuarie, nici nu le veniseră în minte aceasta; ei se certau care să ia domnia, pe când generalul Vlădoianu și cu mine o hotărâam”.

Intrarea Domnului în Capitală

Încă înainte de sosirea lui Cuza în București, Kogălniceanu, viitorul său prim ministru, care deja îl aștepta aici, îi scria: „Situția este magnifică. Poporul e beat de entuziasm. Încă de azi orașul e în sărbătoare. Toată lumea a ieșit pe stradă. Veți primi o ovație cum n-a primit niciodată vreun domn în Principate, ce spun eu, cum n-au avut nici suveranii marilor state. [...] Nu vă puteți închipui ce cheltuieli au făcut simpli particulari pentru a vă primi în mod demn.”

În data de 12/24 februarie, numeroase grupuri se întindeau până dincolo de pădurea Băneasa și de Otopeni, iar în oraș, Podul Mogoșoaiei se pregătea să-l primească pe domnul Unirii. Iată ce scria ziarul „Naționalul” din ziua respectivă: „*Mai este trebuință a vorbi despre marele entuziasm ce fu duminică...? Pana... nu poate descrie acel entuziasm. Numai aceia care au văzut acele zecimi de mii de oameni ce umpleau strada Mogoșoaia de la barieră până la Mitropolie și mai multe poște înainte de București, acele ferestre și acoperișuri de case garnisite de lume, acele stindarde și decorații care împodobeau toate casele, acele strigări nebune de entuziasm și veselie, acele buchete ce curgeau pe prinț, acele arcuri de triumf ce se zăreau din distanță în distanță, în fine, acea iluminare splendidă și generală, precum nu a mai văzut capitala noastră, trebuie, zic, să se fi văzut toate acestea pentru ca să poată cineva simți mai bine mărimea acestei sărbători.*”

Puse în fața faptului împlinit, Marile Puteri au avut bruse de a face cu două principate conduse de același domnitor.

Marele merit al lui Cuza a fost că a reușit să aducă recunoașterea internațională a Unirii Principatelor Române și, prin reformele sale din toate domeniile, a pus bazele statului român modern.

„Să dea Dumnezeu să-i meargă țării mai bine fără mine decât cu mine”

Dar tocmai aceste reforme aveau să-i grăbească sfârșitul. Mai ales reforma agrară din 1864, care i-a nemulțumit pe conservatori, apărători ai marii proprietăți. Iar modul în care fusese aplicată (prin așa-zisa lovitură de stat din 2 mai 1864 și dizolvarea vechii Adunări legislative, unde majoritatea era conservatoare) i-a revoltat și pe liberali. Cu toții au hotărât să-l detroneze, construind acel plan diabolic ce avea să fie stigmatizat de istorie cu denumirea de „monstruoasa coaliție”. La 11 februarie 1866 s-a organizat în București, la casa

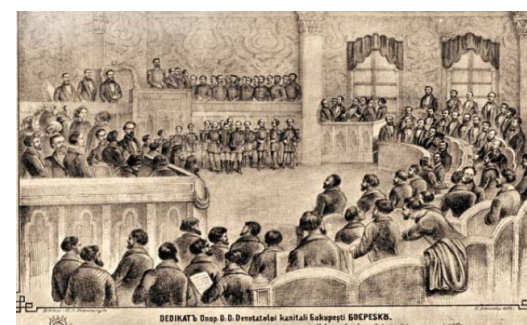
lui C. A. Rosetti, o recepție care a durat toată noaptea. Prefectul Poliției Capitalei, Beldiman, a fost antrenat la un joc de cărți și lăsat să câștige spre a i se distrage atenția. Mult după miezul nopții, trupele din Regimentul 7 de linie și două baterii de artilerie s-au îndreptat spre palat unde garda, cumpărată de complotiști și comandată de maiorul Lecca, îi aștepta. Soldaților credincioși lui Cuza, care nu cunoșteau scopul acestei manevre, li s-a spus că «Doamna a născut un prinț». Un grup de ofițeri și de civili au intrat în clădire, au ajuns la ușa încăperii în care dormea Cuza, au forțat-o și au pătruns înăuntru. Domnitorul nu s-a opus, deși avea pistoalele la îndemână, și când grupul de ofițeri, cu revolvere în mâini, i-au cerut să abdice, prezentându-i documentul respectiv, el l-a iscălit, pe spatele unuia dintre complotiști. Acest decret avea următorul cuprins: „*Noi Alexandru Ioan I, conform dorinței națiunii, depun astăzi 11/23 februarie 1866 cârma guvernului în mâna unei locotenenți domnești și a ministerului ales de popor*”. În momentul când a plecat de la Cotroceni, tot noaptea – era de față locotenența domnească și întreg guvernul – Cuza a găsit, în patriotismul său, puterea de a face următoarea urare: „Să dea Dumnezeu să-i meargă țării mai bine fără mine decât cu mine” și a încheiat prin cuvintele: „Să trăiască România!”.

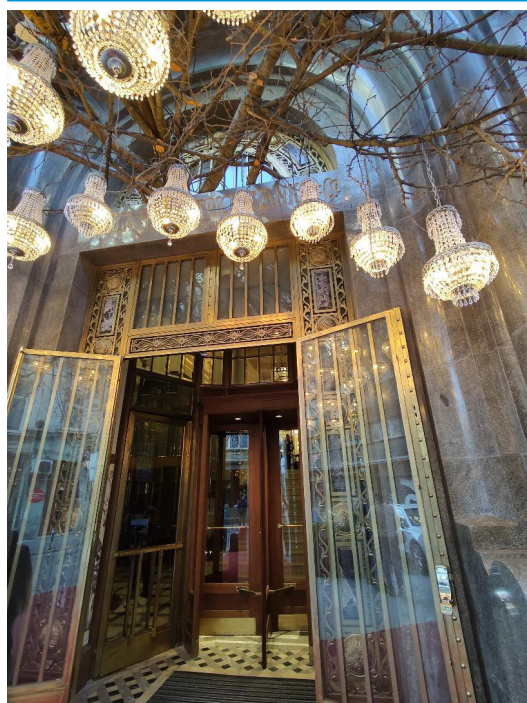
După abdicarea din 1866, Alexandru Ioan Cuza a luat calea exilului. Inițial a locuit la Paris din aprilie 1866 sub numele de Alexandru Adam. În septembrie 1867, s-a mutat la Oberdöbling, lângă Viena. Pe 21 mai 1870, fostul domnitor vindea casa din Austria și, la prescripțiile medicului, pleacă în Italia. Revine însă în Austria, la Heidelberg, în 1873 unde, la 15 mai, încetează din viață răpus de cancer.

Trupul îmbălsămat i-a fost adus în țară, la Ruginoasa, fiind înmormântat, în cadrul unei ceremonii fastuoase, la 29 mai 1873. S-au tras 21 de salve de tun. La căpătâiul său se aflau mari politicieni precum: Costache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogălniceanu, Cezar Bolliac, Vasile Alecsandri. În mormântarea a fost una deosebită, pentru un om care fusese iubit, hulit și apoi regretat. În curtea bisericii s-a ridicat o tribună de la care s-au citit numeroase discursuri.

Mihail Kogălniceanu a rostit atunci o frază memorabilă, care decriptează întregul destin zbuciumat al ultimului voievod român: „*Nu greșelile, ci faptele lui Cuza Vodă i-au adus detronarea*”.

Publicația CERTITUDINEA
certitudinea.com

Intrare Hotel Marmorosch

Bicentenarul nașterii lui Iacob Marmorosch, cel care a transformat meșteșugul de zaraf și cămătar în arta de bancher modern

Cea mai longevivă bancă din România, care a funcționat neîntrerupt timp de 100 de ani (1848-1948), își leagă intim existența de personalitatea lui **Jacob Marmorosch** (n. 1 decembrie 1823, Colomeea, cel mai important oraș din Pocuția, pe atunci în Imperiul Habsburgic, așezare situată pe râul Prut, la circa 150 km de Cernăuți - d.11 ianuarie 1905 Viena).

Sediul băncii era situat în Str. Doamnei nr. 4, devenind - după restaurare - un modern hotel. Clădirea, de un rafinament ce îți ia privirea din primul moment, este rodul măiestriei și talentului cunoscutului arhitect Petre Antonescu, discipolul lui Ion Mincu.

A fost construită în perioada 1914-1923, etalând un spectaculos amalgam de stiluri: neoromânesc, cu tendințe bizantine, gotice, inclusiv moldovenesti.

Începuturile sistemului bancar din România

Tanța TĂNĂSESCU

În schimb, interiorul, având funcționalitate bancară, dar cu aspect de palat princiar, este decorat în stilul Art Nouveau și Art Deco. Pentru acest rafinament unic, clădirea a fost inclusă în patrimoniul național, fiind clasată în categoria A (valoare de tezaur).

Intrare in Seif Tezaur Banca Marmorosch

Punctele de atracție ale acestui imobil istoric sunt puse în evidență în mod inteligent: Camera-Tezaur (Seiful), păstrată în forma sa originală, prima ghilotină de tăiat bani, precum și somptuosul birou al întemeietorului băncii, Jacob Marmorosch, transformat în apartament de lux. Toate acestea reprezintă un adevărat complex muzeal hoteliero-bancar !

Dar, mai întâi, să vedem cine a fost întemeietorul, de la a cărui naștere se vor împlini în 2023 două secole: Bancherul ce va face istorie în lumea banilor era cumnatul unui alt mare finanțist, Isac Löbel, prieten cu marii afaceriști ai vremii, cum ar fi J. M. Elias.

Crescând afacerea, Jacob Marmorosch își unește forțele cu Mauriciu Blank (n. 8/20 iulie 1848, Pitești- d. 22 noiembrie 1928, Viena) pentru a crea cea mai cunoscută instituție bancară, cu capital românesc, apoi străin, ce va purta numele fondatorilor.

Astfel, la 1 ianuarie 1874 firma lui Jacob Marmorosch a devenit Banca Marmorosch, Blank & Co. cu sediul la București, având un capital inițial de 172.000 lei. Aceasta acționa doar ca instituție de credit, fiind comandată de Banca „Isac Löbel” din Viena, deținută de cumnatul său, Isac Löbel.

Banca Marmorosch, Blank & Co., având filiale în marile capitale ale Europei, a cunoscut vremuri de glorie, dar și perioade de colaps, iar în timpul mării crize economice din perioada 1929-1933 a reușit să supraviețuiască.

Începând cu anul 1870, Jacob Marmorosch se mută la Viena, asemenea lui J.M.Elias, locuind foarte aproape de familia Elias, în cartierul oamenilor de afaceri (Zelinkagasse 13).

Banca va fi condusă ulterior de fiul lui Mauriciu Blank, pe nume Aristide Blank (1883-1960), o altă mare figură a finanțelor românești. Acesta a absolvit Dreptul și Științele Economice la Berlin.

În 1923, Banca „A. Blank & Co.”, reprezentanța vieneză a Băncii „Marmorosch - Blank and Co.”-București, avea 25 de sucursale (printre altele la Paris, Istanbul, New York).

Începând cu anul 1930, acesta, fiind considerat unul din stâlpii finanței liberale, este cunoscut în același timp ca economist al Casei Regale a României.

În anul 1937 A Blank a preluat trustul ziarului „Adevărul” de la Constantin Mille.

Sediul de la Viena al băncii de la București se găsea în Josefsplatz 6, în faimosul Palais Pálffy.

Vizita pe care am efectuat-o pentru a fotografia interiorul acestei clădiri de patrimoniu, situată în inima orașului București, a fost extrem de instructivă. Am fost impresionată nu numai de modul exemplar în care a fost restaurat acest imobil dar mai ales de semnificația intrinsecă a acestui fapt. Este un exemplu de bune practici pentru investitorii români, care pot converti acest frumos centru al Capitalei într-un prețios punct de atracție pentru așa numitul turism de City Break.

De altfel, ideea modificării unui vechi sediu de bancă din Centrul Istoric al Bucureștiului nu este o noutate. Anterior, aceasta s-a materializat prin transformarea ingenioasă a unei clădiri bancare, construite în anul 1925, într-un spațiu hotelier, purtând numele de Hotel Rembrandt, situat pe cealaltă latură a Palatului Băncii Naționale (Str. Smârdan nr. 11).

Același lucru se poate spune și despre transformarea unui complex cinematograf – grădină de vară, situat pe Bv. Elisabeta, într-un complex cultural educativ (bibliotecă, sală de expoziție etc).

Prima ghilotină de tăiat bani Marmorosch

Meseria de a trăi în istorie - **Mica Unire**

Valeru Ciurea

Ostroveanu cu pictură iconografică pe sticlă. Din partea gazdelor, județul Mehedinți a fost reprezentat de meșterul popular ceramist Marcel Tănăsie, din Noaptea, descendent al unei renumite familii de olari, care se încapățânează să păstreze meșteșugul modelării lutului și Ana Chițulescu, cea care realizează extraordinare broderii. Tot din partea gazdelor a fost și solista Nina Predescu, deținătoarea unei voci de excepție dar și a uneia dintre cele mai importante colecții de port popular din zona Mehedințiului.

Zilele de 23 și 24 ianuarie 2023, vor rămâne în istoria Palatului Culturii Teodor Costescu din Turnu Severin, gazda unui eveniment cultural de excepție închinat Micii Uniri, eveniment organizat de Palatul Culturii Teodor Costescu cu sprijinul Primăriei municipiului Drobeta Turnu Severin și a Consiliului Local Drobeta Turnu Severin, în parteneriat cu Fundația pentru Tineret Mehedinți.

Având ca titlu „**Meseria de a trăi în istorie - Mica Unire**”, evenimentul cultural de la Palatul Culturii Teodor Costescu din Drobeta Turnu Severin a oferit publicului severinean posibilitatea unei incursiuni în lumea meșterilor populari din Oltenia. În centrul atenției au fost oamenii cu mâini și suflete de aur - și mă refer aici la cei zece meșteri populari reprezentativi ai Olteniei, între care Olguța Alexandrina Filip, Tezaurul Uman Viu de la Cezieni și Ionel Cococi, cel care a făcut ca ceramica neagră neolitică să renască la Vădastra.

Din județul Vâlcea a fost prezent meșterul popular sculptor în lemn Constantin Manoli, decanul de vârstă (are 85 de ani), și Alexandru Ilinca, meșterul care știe tainele prelucrării pieilor, „opincarul” cum este cunoscut în lumea meșterilor populari, cel cu figură de patriarh și care atrage la standul său, ca un magnet, publicul.

Județul Gorj a fost reprezentat de doi stâlpi ai culturii tradiționale. Primul este Gheorghe Ciuncanu, creatorul costumelor schilerești împodobite cu broderii uimitoare iar cel de-al doilea, Pompiliu Ciolacu, un cercetător etnolog neobosit, sculptor în lemn și creatorul unor icoane de vatră reprezentative pentru zona Gorjului, cel care a scos la lumină aceste nestemate ale culturii tradiționale gorjenești.

Din județul Dolj au venit la întâlnirea cu severinenii meșterii populari Ionuț Smarandache, sculptor în lemn, și Cătălin

Meșterul oltean Ionel Cococi spune că dacă meșteșugul realizării vaselor ceramice de tip Vădastra a putut reînvia după câteva mii de ani, meșteri ca el sau ca alții asemenea lui, reprezintă dovada că meșteșugurile nu vor dispărea, că acestea, chiar dacă vreodată vor trece în fondul pasiv, vor putea renaște oricând, atunci când se va naște omul care să înnoade firul întrerupt și să-l ducă mai departe atât cât va putea. Este, cu certitudine, un bun motiv de speranță pentru noi și pentru meșteșugurile care ne reprezintă.

Și, pentru că s-a sărbătorit Mica Unire, nu au lipsit cântecele patriotice și folclorice, recitățile, portul popular și dansurile, mulți artiști - de la copii și tineri până la artiști consacrați, frumoși și emoționați - încântând publicul care a umplut aproape până la refuz Sala Gheorghe Anghel a Palatului Culturii Teodor Costescu: Nina Predescu, Liliana Buncianu, Junii Mehedințiului coordonați de Sanda Stănilă, „Lăstărașii” coordonați de Ionuț Iovănel și „Flori Mehedințene” coordonați de prof. Aura Predescu au fost cei care ne-au făcut să simțim bucuria acestei zile importante din istoria noastră, prinși într-o mare, frumoasă și necesară Horă a Unirii.

Paradigma alegerilor prezidențiale post-decembriste

Titi SULTAN, realizatorul emisiunii "Realitatea în Politică" la postul național de televiziune Kapital TV și "Revenirea la normalitate" la Inedit TV", Specialist în drept constituțional și parlamentar

8. Alegeri prezidențiale 2019 - KLAUS JOHANNIS - Rezultat previzibil.

Șapte partide parlamentare au fost angrenate în lupta electorală pentru alegerile prezidențiale care, potrivit dispozițiilor Hotărârii de Guvern nr. 485/2019 privind stabilirea datei alegerilor pentru președintele României din anul 2019 au avut

loc în data de 10 noiembrie (primul tur de scrutin) și 24 noiembrie (al doilea tur de scrutin), alegeri desfășurate pe fondul modificării legislației electorale, în special prin posibilitatea oferită cetățenilor români din străinătate de a vota timp de trei zile pentru fiecare tur de scrutin, dar și de a-și putea exercita dreptul de vot prin corespondență.

Disponerea acestor măsuri a avut drept scop transpunerea în practică a posibilității ca toți alegătorii din țară și din străinătate să-și poată exercita dreptul constituțional de vot, evitându-se astfel repetarea incidentelor generate de încălcarea acestui drept fundamental (vezi alegerile prezidențiale din 2014 și alegerile europarlamentare din 26 mai 2019).

Cu toate acestea, au existat atitudini și luări de poziții care susțineau că prin organizarea timp de trei zile a votului în străinătate, dar și a votului prin corespondență, s-ar încălca principiul fundamental al egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. 1 din Constituția României și că în mod nejustificat se certifică existența a două categorii de cetățeni.

În realitate însă, tratamentul juridic diferențiat de care se bucură cele două categorii de cetățeni, cei cu domiciliul în țară, respectiv reședința și domiciliul în străinătate, sub aspectul accesului la votul prin corespondență, se datorează situațiilor obiectiv diferite în care aceștia se află. Criteriul domiciliului în țară/străinătate este unul obiectiv și rezonabil pentru aplicarea unui asemenea tratament juridic. Astfel, se reține că în străinătate, fiind organizate mai puține secții de votare, pot exista dificultăți insurmontabile pentru alegători atât sub aspectul numărului acestora raportat la numărul secțiilor de votare, cât și sub aspectul distanțelor și al dispersiei teritoriale a alegătorilor/ secțiilor de votare. În schimb, în țară, pentru a surmonta unele dificultăți specifice în exercitarea dreptului de vot, legiuitorul a pus la dispoziția alegătorilor o altă modalitate specifică de vot, care nu presupune existența fizică a acestora la secția de votare; această modalitate de votare vizează cetățenii cu drept de vot care nu se pot deplasa la sediul secției de votare din cauză de boală sau invaliditate, în privința cărora se poate utiliza o urnă specială pentru exercitarea dreptului de vot (a se vedea art. 85 alin. (10) din Legea nr. 208/2015). În consecință, prin aplicarea votului prin corespondență numai în privința cetățenilor români cu domiciliul sau reședința în străinătate se asigură egalitatea materială între aceștia și cetățenii români cu domiciliul în țară; legiuitorul este în drept să reglementeze/ folosească mijloace diferite pentru a atinge, prin prisma finalității acțiunii sale, egalizarea celor două categorii de cetățeni antereferate sub aspectul exercitării dreptului la vot (cu privire la noțiunile de egalitate materială și formală, a se vedea Decizia Curții Constituționale a României nr. 1541 din 25 noiembrie 2010, Decizia Curții Constituționale a României nr. 85 din 28 februarie 2013, Decizia Curții Constituționale a României nr. 524 din 12 decembrie 2013, Decizia Curții Constituționale a României nr. 542 din 15 octombrie 2014, Decizia Curții Constituționale a României nr. 633 din 11 noiembrie 2014, Decizia Curții Constituționale a României nr. 27 din 3 februarie 2015, Decizia Curții Constituționale a României nr. 45 din 17 februarie 2015, Decizia Curții Constituționale a României nr. 576 din 29 septembrie 2015).

Situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului Tempus Regit Actum nu poate fi privită ca o

încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări (vezi Decizia Curții Constituționale a României nr. 861 din 28 noiembrie 2006).

Revenind la alegerile prezidențiale, cetățenii români din străinătate sau aflați în străinătate în ziua alegerilor au putut vota la primul tur de scrutin timp de trei zile și anume:

- 8 noiembrie 2019, de la ora 12.00 până la ora 21.00;
- 9 noiembrie 2019, de la ora 07.00 până la ora 21.00;
- 10 noiembrie 2019, de la ora 07.00 până la ora 21.00.

Pentru al doilea tur de scrutin, cetățenii români din străinătate sau aflați în străinătate în ziua alegerilor au putut vota tot timp de trei zile și anume:

- 22 noiembrie 2019, de la ora 12.00 până la ora 21.00;
- 23 noiembrie 2019, de la ora 07.00 până la ora 21.00;
- 24 noiembrie 2019, de la ora 07.00 până la ora 21.00.

Alegătorii care la ora 21.00 se aflau la sediul secției de votare, precum și cei care s-ar fi situat la rând, în afara sediului secției de votare pentru a intra în localul de vot puteau să își exercite dreptul de vot până cel mult la ora 23.59.

De asemenea, pentru buna desfășurare a alegerilor prezidențiale, Autoritatea Electorală Permanentă a dispus înființarea unui număr de 835 de secții de votare pentru românii din străinătate.

Cadrul legal în conformitate cu care au fost pregătite, organizate și desfășurate alegerile prezidențiale din anul 2019 s-a axat în primul rând pe dispozițiile Legii nr. 148 din 24 iulie 2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în materie electorală și a O.U.G. nr. 64/2019 privind modificarea și completarea Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României și modificarea Legii nr. 208/2015 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, precum și unele măsuri pentru buna organizare a alegerilor pentru Președintele României din anul 2019.

Potrivit Autorității Electorale Permanente, numărul total al alegătorilor înscrși în listele electorale permanente era de 18.217.156, iar numărul total al românilor cu domiciliul în străinătate, care figurau cu drept de vot la scrutinul din 10 noiembrie, era de 715.752.

În primul tur de scrutin, prezența la vot la nivel național a fost de 47,66%, cu 4,65% mai scăzută față de primul tur al alegerilor prezidențiale din 2014, când a fost de 52,31%, și cu 1,28% mai scăzută față de alegerile europarlamentare din mai, când a fost de 48,94%. A fost cea mai scăzută prezență de la introducerea alegerilor prezidențiale în 1990. Cei mai mulți votanți s-au înregistrat în mediul urban – 5.057.364, în timp ce în mediul rural au votat 3.626.324 de alegători. Județele în care s-a votat cel mai mult au fost Ilfov (63,13%), Cluj (59,2%) și Sibiu (53,76%).

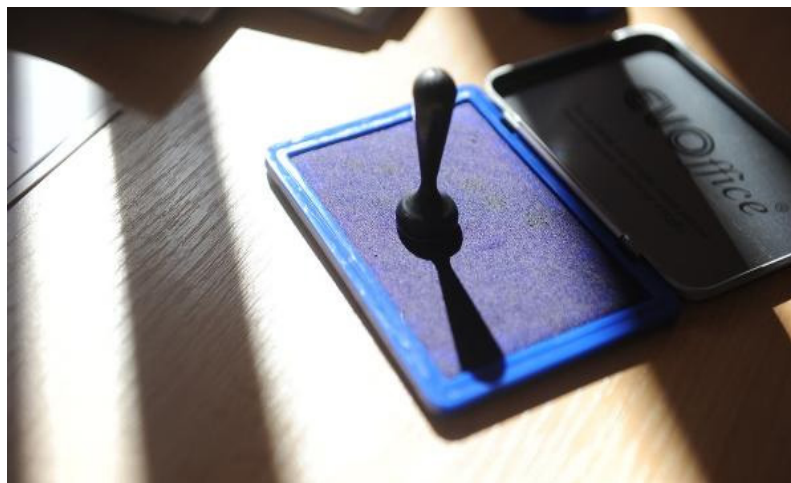
Cea mai mică prezență a fost în județele Vaslui (35,47%), Covasna (37,02%) și Satu Mare (37,68%). În ceea ce privește votul în străinătate, dimpotrivă, s-a înregistrat cea mai mare prezență din istorie. În cele 838 de secții de vot deschise în străinătate, au votat un număr de 650.159 de alegători, la care s-au adăugat 25.189 de alegători prin corespondență. Cea mai mare prezență la vot în diaspora s-a înregistrat în Italia (aproape 130.000 de alegători) și Marea Britanie (peste 119.000). Prezență ridicată

s-a înregistrat și în Spania și Germania.

Puțin peste 9 milioane de români au votat la secțiile din țară în al doilea tur al alegerilor prezidențiale. Prezența finală la vot a fost de 49,87%, un scor mai bun decât în primul tur, dar mai slab decât în 2014, când a fost de 62,04%.

Este, de altfel, cea mai slabă prezență la vot de după 1989. Cea mai bună prezență la vot a fost în județele Ilfov (68,58%), Cluj (62,06%) și Sibiu (58,13%). Cea mai slabă prezență s-a înregistrat în județele Harghita (22,86%), Covasna (25,86%) și Vaslui (37,53%). Diferența dintre mediul urban și rural a fost de 1,4 milioane de alegători: 5.255.864 în mediul urban și 3.830.610 în mediul rural. La polul opus, în diaspora a fost doborât recordul de prezență din primul tur. Pentru al doilea tur, în străinătate au fost amenajate 835 de secții de votare, unde au votat 926.574 de alegători. Aceștia li s-au adăugat 17.503 de alegători prin corespondență. Astfel, în afara țării au votat în total 944.077 de alegători. Numărul de voturi înregistrate în diaspora a fost de 2,5 ori mai mare decât în 2014, când au votat 379.000 de români. Cea mai ridicată rată a prezenței la urne în diaspora s-a înregistrat în Italia (peste 190.000), Marea Britanie (peste 170.000), Germania (peste 154.000), Spania (peste 131.500), Republica Moldova (peste 52.000) și Franța (peste 45.000).

câștigător și s-a trezit, a doua zi dimineață, cu un altul. Victoria lui Klaus Iohannis la alegerile din anul 2014 părea să însemne, cel puțin la nivelul percepției publice, un nou început în privința raporturilor dintre cetățeni și autoritățile statului. Alegerile prezidențiale din anul 2019 au marcat obținerea unui rezultat previzibil, întrucât, potrivit sociologilor, formatorilor de opinie, instituțiilor de sondaje, etc, președintele în funcție- Klaus Werner Iohannis- nu a avut un contracandidat care să propună un proiect viabil în măsură să determine o schimbare autentică și profundă capabilă să reseteze și să consolideze statul prin promovarea valorilor democratice și asumarea parcursului european al României.

Alegerile prezidențiale sunt cele mai importante pentru votantul român, fapt certificat de diferențele majore constatate, începând cu anul 1990, între scrutinul prezidențial și alte tipuri de alegeri sau chiar referendumuri naționale organizate în ultimii 30 de ani.

Importante de analizat în contextul acestui studiu sunt și contestațiile care au susținut că la alegerile prezidențiale din anul 1996, Ion Iliescu nu ar mai fi avut dreptul să candideze, întrucât deja îndeplinise două mandate prezidențiale (1990-1992 și 1992- 1996).

Dispozițiile art. 81 alin. 4 din Constituție, potrivit cărora funcția de președinte al României poate fi îndeplinită pentru cel mult două mandate, nu sunt aplicabile perioadei anterioare Constituției. În acest sens, Curtea Constituțională a României s-a pronunțat prin Hotărârea nr. 18 din 7 septembrie 1992, în care s-a reținut că „orice judecată cu privire la logica, semnificația și implicațiile unor texte ale Constituției, inclusiv cele care privesc instituția Președintelui României, se analizează și se interpretează începând cu situațiile care apar după intrarea ei în vigoare”, subliniindu-se că „textul art. 81 alin. 4 din Constituție își găsește aplicarea numai pentru viitor”. Susținerile, potrivit cărora principiul neretroactivității nu și-ar găsi aplicarea, deoarece „normele constituționale care au guvernat România după Revoluția din 1989 și până la intrarea în vigoare a actualei Constituții reglementau în același fel numărul mandatelor pentru toate funcțiile eligibile”, sunt neîntemeiate. Atât Comunicatul către țară al Consiliului Frontului Salvării Naționale din 22 decembrie 1989, cât și preambulul Decretului- lege nr. 2/1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a consiliilor teritoriale ale Frontului Salvării Naționale, în care sunt înscrise aceste principii programatice, aveau o valoare politică, cu caracter declarativ, pentru configurarea viitoarelor așezăminte constituționale ale țării. De aceea, instituționalizarea lor urma a fi îndeplinită prin acte legislative ulterioare.

Or, limitarea îndeplinirii funcției de Președinte al României la cel mult două mandate și-a găsit consacrară numai în prevederile art. 81 alin. 4 al Constituției din anul 1991. De aceea, a atribui mandatului constituțional de Președinte al României efectele îndeplinirii, anterior Constituției, a funcției de Președinte al României ar echivala cu o aplicare retroactivă a art. 81 alin. 4. Principiul aplicării imediate a Constituției impune ca dispozițiile art. 81 alin. 4 să privească numai mandatele de Președinte al României îndeplinite sub imperiul Constituției din anul 1991, întrucât, având un fundament constituțional, nu pot fi extinse la funcția prezidențială anterioară care, așa cum s-a arătat, nu cuprinde o asemenea limitare.

Între argumentele aduse în sprijinul mai multor contestații s-a invocat faptul că, pe baza unor acte normative pre-constituționale, domnul Ion Iliescu a „îndeplinit” două sau mai mult de două mandate în „funcția de Președinte al României”, așa încât, față de cele precizate de art. 81 alin. 4 din Constituție, nu mai poate candida pentru dobândirea unui nou mandat, aspect respins în mod corect de Curtea Constituțională a României prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996.

Chiar și așa, alegerea președintelui României nu pare a fi nici măcar ea suficient de importantă pentru mase largi de români care, statistic, nu s-au

Prezență la vot								Înscriși pe liste permanente	Zonă
Total votanți	+/-	10 nov.				9 nov.	8 nov.		
		21:00	18:00	15:00	12:00				
8.683.688	▼ 4,65%	47,66%	42,19%	29,21%	15,82%	—	18.217.156	România	
650.159	▲	634.356	559.921	453.542	338.400	270.447	77.133	Străinătate (votanți pe liste suplimentare)	
25.189	—							Străinătate (votanți prin corespondență)	
Prezență la vot								Înscriși pe liste permanente	Zonă
Total votanți	+/-	24 nov.				23 nov.	22 nov.		
		21:00	18:00	15:00	12:00				
9.086.696	▼ 12,17%	49,87%	44,31%	31,39%	16,6%	—	18.217.411	România	
926.574	▲	908.612	797.103	630.234	446.176	362.436	94.077	Străinătate (votanți pe liste suplimentare)	
17.503	—							Străinătate (votanți prin corespondență)	

Pentru competiția electorală au fost validate un număr de 14 candidaturi, aceștia obținând următoarele rezultate:

Al doilea tur		Primul tur		Partid	Candidat
%	Voturi	%	Voturi		
66,09	6.509.135	37,82	3.485.292	Partidul Național Liberal	Klaus Iohannis
33,91	3.339.922	22,26	2.051.725	Partidul Social Democrat	Viorica Dănciă
		15,02	1.384.450	Alianța 2020 USR-PLUS • Uniunea Salvați România • Partidul Libertate, Unitate și Solidaritate	Dan Barna
		8,85	815.201	Alianța „Un Om” • PRO România • Partidul Alianța Liberalilor și Democraților	Mircea Diaconu
		5,72	527.098	Partidul Mișcarea Populară	Theodor Paleologu
		3,87	357.014	Uniunea Democrată Maghiară din România	Hunor Kelemen
		2,65	244.275	Partidul Puterii Umaniste	Ramona Bruynseels
		1,53	141.316	Independent	Alexandru Cumpănașu
		0,53	48.622	Dreapta Liberală	Viorel Cataramă
		0,43	39.192	Independent	Bogdan Stanoevici
		0,36	32.787	Alternativa pentru Demnitate Națională	Cătălin Ivan
		0,34	30.884	Partidul Neamul Românesc	Ninel Peia
		0,33	30.850	Partidul Noua Românie	Sebastian Popescu
		0,3	25.769	Partidul Națiunea Română	John Banu
1,82	182.648	1,53	142.961	Voturi nule	
100	10.031.762	100	9.359.673	Total	
54,86	18.217.411	51,19	18.217.156	Înscriși/Prezență	

II. CONCLUZII

În perioada post-decembristă, au avut loc opt rânduri de alegeri prezidențiale și patru președinți aleși. Unul a fost ales de trei ori (Ion Iliescu- incluzând și perioada de provizorat 1990-1992), doi dintre ei au fost aleși în două rânduri pentru două mandate succesive (Traian Băsescu și Klaus Iohannis), iar unul a fost ales pentru un singur mandat (Emil Constantinescu). Fiecare scrutin în parte a cunoscut elemente spectaculoase, de la singurele alegeri câștigate din primul tur până la înfrângerile usturătoare pe care le-au cunoscut unii dintre candidații care, teoretic, nu aveau cum să piardă alegerile. De asemenea, am asistat și la schimbări de candidați pe ultima sută de metri a campaniilor electorale ori la celebra noapte din anul 2009, când România s-a dus la culcare cu un președinte ce se considera

prezentat niciodată la vot.

-80.660.433 reprezintă totalul voturilor care nu au fost niciodată exprimate, începând cu anul 1990, la niciun scrutin care a vizat alegerea președintelui României. Această cifră reiese din diferența dintre numărul alegătorilor înscriși, la fiecare tur de alegeri, în listele electorale permanente, și cel al alegătorilor care s-au prezentat fizic la secțiile de votare.

Datele oficiale ale Biroului Electoral Central ne informează că doar primele alegeri prezidențiale, care au avut loc la 20 mai 1990, au suscitat interesul alegătorilor în proporție covârșitoare. Însă, chiar și așa, au existat 2.374.106 de cetățeni cu drept de vot înscriși în listele electorale, care însă nu s-au prezentat la urne.

Deși în acest studiu nu mi-am propus să abordez problematica ascendență a absenteismului la vot în România, am făcut referire la aspectele sus-menționate deoarece principiul reprezentativității (a nu se confunda cu reprezentarea) constituie piatra de temelie a democrației constituționale. Iar Președintele României, în calitate de reprezentant al statului român și de garant al independenței naționale, al unității și integrității teritoriale a țării, este cel care reprezintă pe fiecare cetățean în parte, nu doar pe cei care l-au votat, concret este președintele tuturor românilor.

O notă aparte o constituie excelența pregătire, organizare și desfășurare a alegerilor prezidențiale din acest an, prin implicarea profesională a tuturor instituțiilor cu atribuții în domeniul electoral: Autoritatea Electorală Permanentă, Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Administrației și Internelor, Serviciul de Telecomunicații Speciale, Institutul Național de Statistică ș.a.

De asemenea, activitatea intensă de informare desfășurată de Autoritatea Electorală Permanentă cu privire la votul din străinătate a contribuit din plin la aprofundarea cunoașterii drepturilor electorale în concordanță cu noile modificări legislative în domeniul electoral.

Atenția deosebită care a fost acordată din punct de vedere electoral cetățenilor români din afara granițelor țării a făcut ca alegerile din străinătate să se desfășoare fără niciun fel de incident, aceștia exercitându-și în condiții normale dreptul de vot, cu atât mai mult cu cât în turul al doilea de scrutin am constatat o cifră record a prezenței acestora la urne (944.077 de voturi valabil exprimate). Cu privire la desfășurarea procesului electoral referitor la alegerea Președintelui României, Curtea Constituțională a României, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. f din legea fundamentală în vigoare „veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului”.

Art. 52 alin. 1 din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispune următoarele: **„Curtea Constituțională anulează alegerile în cazul în care votarea și stabilirea rezultatelor au avut loc prin fraudă de natură să modifice atribuirea mandatului sau, după caz, ordinea candidaților care pot participa la al doilea tur de scrutin. În această situație Curtea va dispune repetarea turului de scrutin în a doua duminică de la data anulării alegerilor”.**

Prin urmare, potrivit Hotărârii Curții Constituționale a României nr. 1 din 16 februarie 2010, judecarea cererilor de anulare a alegerilor prezidențiale aparține competenței exclusive a Curții Constituționale și nu angajează în niciun fel instanțele judecătorești. Astfel, atunci când instanțele judecătorești sunt sesizate în mod greșit cu judecarea unor cereri de anulare a alegerilor prezidențiale, acestea în mod obligatoriu trebuie să își decline competența în favoarea Curții Constituționale. Prin aceeași hotărâre se menționează că atribuțiile Curții Constituționale în ansamblul procesului electoral referitor la alegerea Președintelui României nu presupun vreuna referitoare la numărarea voturilor.

În concluzie, am asistat la 30 de ani de „bătălii” pentru Palatul Cotroceni, la răsturnări de situații, la mărirea și decăderea prezidențiabililor, dar și la o deosebit de amplă activitate de modificare a actelor normative specifice pregătirii, organizării și desfășurării alegerilor prezidențiale.

III. BIBLIOGRAFIE

1. Toader Tudorel, Safta Marieta, 2019, Constituția României; Decizii C.C.R., Hotărâri C.E.D.O, Hotărâri C.J.U.E., legislație conexasă, București, Ediția a 3-a, Editura Hamangiu.
2. Mureșan Marius, 2019, Destinația Cotroceni. Alegerile prezidențiale din România, 1990- 2014, Cluj- Napoca, Editura Casa Cărții de Știință.
3. Constituția României din 2003- art. 16 alin. 1 și 2, art. 36, art. 37, art. 38, art. 40 alin. 3, art. 81, art. 82, art. 83, art. 146 lit. f.

4. Decretul - Lege nr. 92 din 14 martie 1990, Publicat în Monitorul Oficial nr. 35 din 18 martie 1990.

5. Constituția României din anul 1991, Adoptată în ședința Adunării Constituante din 21 noiembrie 1991, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, PARTEA I, nr. 233 din 21 noiembrie 1991 și a intrat în vigoare în urma aprobării ei prin referendumul național din 8 decembrie 1991.

6. Legea nr. 69 din 15 iulie 1992, pentru alegerea Președintelui României, Publicată în Monitorul Oficial nr. 164 din 16 iulie 1992.

7. Legea nr. 27 din 26 aprilie 1996 a partidelor politice, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 7 din 29 aprilie 1996.

8. Legea nr. 3 din 22 februarie 2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, Publicată în Monitorul Oficial al României nr.84 din 24 februarie 2000.

9. Legii nr. 429/ 2003 de revizuire a Constituției României, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 758 din 29 octombrie 2003.

10. Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 887 din 29 septembrie 2004.

11. Legea nr. 26/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 473 din 2 iulie 2003.

12. O.U.G. nr. 45/2014 privind modificarea și completarea Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, Publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 475 din 27 iunie 2014.

13. Hotărârii de Guvern nr. 485/ 2019 privind stabilirea datei alegerilor pentru președintele României din anul 2019, Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 565 din 10.07.2019.

14. Decizia Curții Constituționale a României nr. 1541 din 25 noiembrie 2010, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 30 din 13 ianuarie 2011.

15. Decizia Curții Constituționale a României nr. 85 din 28 februarie 2013, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 227 din 19 aprilie 2013.

16. Decizia Curții Constituționale a României nr. 524 din 12 decembrie 2013, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 84 din 3 februarie 2014.

17. Decizia Curții Constituționale a României nr. 542 din 15 octombrie 2014, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 899 din 11 decembrie 2014.

18. Decizia Curții Constituționale a României nr. 633 din 11 noiembrie 2014, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 16 din 9 ianuarie 2015.

19. Decizia Curții Constituționale a României nr. 27 din 3 februarie 2015, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 197 din 25 martie 2015.

20. Decizia Curții Constituționale a României nr. 45 din 17 februarie 2015, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 366 din 27 mai 2015.

21. Decizia Curții Constituționale a României nr. 576 din 29 septembrie 2015, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 827 din 5 noiembrie 2015.

22. Decizia Curții Constituționale a României nr. 861 din 28 noiembrie 2006, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 45 din 22 ianuarie 2007.

23. Legea nr. 148 din 24 iulie 2019 pentru modificarea și completarea unor acte normative în materie electorală, Publicată în Monitorul Oficial nr. 617 din 25 iulie 2019.

24. O.U.G. nr. 64/2019 privind modificarea și completarea Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României și modificarea Legii nr. 208/2015 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, precum și unele măsuri pentru buna organizare a alegerilor pentru Președintele României din anul 2019, Publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 746 din 12 septembrie 2019.

25. Hotărârea Curții Constituționale a României nr. 18 din 7 septembrie 1992, Publicată în Monitorul Oficial nr. 238 din 25 septembrie 1992.

26. Hotărârea Curții Constituționale a României nr. 1 din 8 septembrie 1996, Publicată în Monitorul Oficial nr. 213 din 9 septembrie 1996.

27. Hotărârea Curții Constituționale a României nr. 1 din 16 februarie 2010, Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 143 din 4 martie 2010.

- Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 565 din 10.07.2019.

- Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 30 din 13 ianuarie 2011.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 227 din 19 aprilie 2013.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 84 din 3 februarie 2014.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 899 din 11 decembrie 2014.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 16 din 9 ianuarie 2015.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 197 din 25 martie 2015.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 366 din 27 mai 2015.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 827 din 5 noiembrie 2015.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 45 din 22 ianuarie 2007.

- Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 617 din 25 iulie 2019.

- Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 746 din 12 septembrie 2019.

Războiul cultural care se duce acum este pentru controlul minților oamenilor. Cultura pe care oamenii o primesc le formează concepția de viață, modul în care trăiesc și ce vor face în viitor. Poate cei mai în vârstă, care au prins și alte timpuri, în care mentalitățile erau diferite, încă mai pot să se opună. Dar tinerii, generația care se formează acum, nu mai are nicio șansă să scape. Avem o dominație totală a stângii, care se impune pentru că este agresivă, controlează media mainstream, universitățile, și tot ceea ce mai contează în transmiterea ideilor de la creatori către public. Rezultatul va fi un progresism nihilist, către care ne îndreptăm voioși, căci nu știm ce ne așteaptă.

Dreapta pierde acest război pentru că nici măcar nu luptă, fiind prea timorată de agresivitatea stângii, care imediat pune eticheta de discurs al urii pentru orice nu corespunde cu aberațiile impuse de ea, și de teama de consecințe, pierderea locului de muncă și interzicerea discursului. Dacă cei care înțeleg situația și au putere să facă ceva nu vor face nimic, atunci lumea așa cum o știm, cum exista ea până în urmă cu câteva decenii, va înceta definitiv să existe. Miza acestui război, în care cei atacați au renunțat să se apere, este colosală.

Stânga de acum nu mai are treabă cu rezolvarea problemelor celor săraci, înseamnă revoluție, distrugere, control asupra oamenilor, lupta împotriva tradiției văzută ca opresivă, împotriva valorilor clasice și, desigur, a creștinismului. Doar o minoritate este de acord cu această viziune sinucigașă asupra lumii, dar cei ce o compun sunt cei mai activi, dispun de resurse, pot promova sau interzice, au pâinea și cuțitul și se poartă discreționar. De partea lor sunt industria filmului de la Hollywood, universitățile, ONG-uri bine finanțate, Big Tech, și toate acestea sunt folosite pentru a

Despre dominația CULTURALĂ

Paul Cătălin CURCĂ

produce un fals consens asupra problemelor care se discută și a modului în care sunt rezolvate.

Piața culturală este dominată de stânga, nu poți distribui produsele culturale dacă nu te aliniezi ideilor ei. Sunt multe exemple de cărți scoase de la vânzare de pe Amazon pentru că nu corespundeau ideilor stângii. Adică un scriitor poate să-și conceapă opera, chiar să-și publice ideile, dar dacă este scos de pe canalul de vânzare care asigură 90% din piață, este ca și cum practic ar fi interzis, iar el nu poate trăi din roadele muncii lui artistice.

Stânga este agresivă și aduce acuzații. Principala este, și la americani și la noi și peste tot în lume, că dreapta conservatoare vrea să ne readucă în Evul Întunecat de dinainte de apariția lor, a progresiștilor luminați. Că vor să interzică dreptul femeilor de a vota, să anuleze căsătoria inter rasială și să interzică controlul nașterilor, să limiteze drepturile gayilor și ale tuturor minorităților sexuale. Ei mai învinuiesc conservatorii că vor să introducă cenzura anumitor tipuri de discurs și că acționează autoritar. Chiar dacă acestea sunt fapte care s-au petrecut sporadic uneori, ele nu sunt caracteristici ale dreptei. Atunci când ai o ordine de apărut nu poți lăsa orice aberație periculoasă să umble liber sub pretextul folosirii abilității al dreptului la exprimare.

Majoritatea este de dreapta, nu în sensul că ar susține anumite persoane, doctrine sau partide politice, care au deficiențele lor, ca orice activitate umană, ci pentru că omul are în mod natural în el însuși legea naturală. Aceasta se referă la principii morale neschimbate care unesc omenirea. Principiul legii naturale după Toma din Aquino este "binele trebuie făcut și urmărit și răul evitat". Filmele, arta, muzica, scrisul construit pe principiile morale neschimbabile devin clasice, adică au un termen de valabilitate nelimitat.

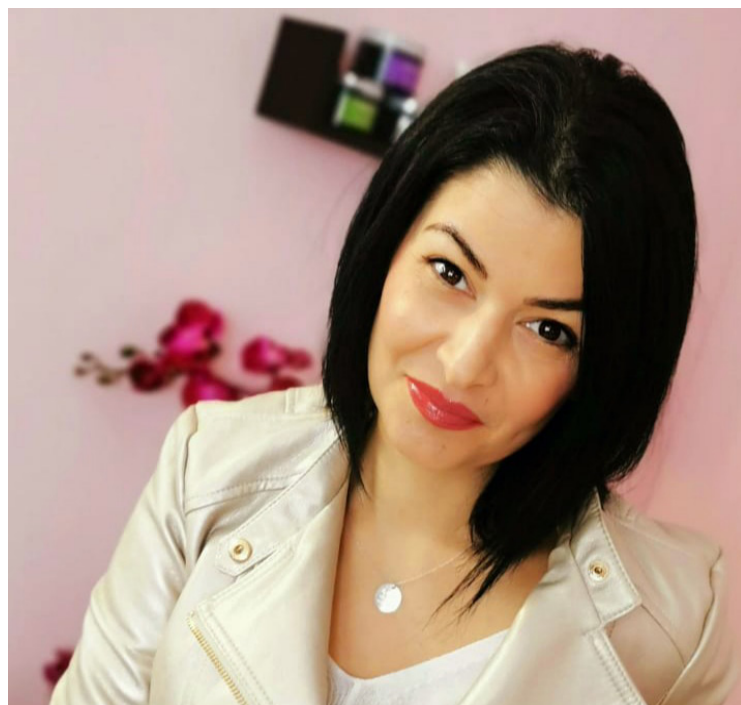
De altfel toată cultura clasică este de dreapta, de la Platon și Aristotel, Bach, catedralele, Shakespeare sau Dostoievski și corespunde cu valorile larg acceptate în Occident. Prin contrast, cultura trezită este una a anulării, a interzicerii valorilor clasice pe motiv că nu corespund cu ideile recente

despre diversitate, incluziune și promovarea agresivă a homosexualității. Nu se sfiesc să dărâme statui, să judece trecutul după valori recente și să considere criminali pe cei pe care noi îi considerăm eroi. Totul este întors cu susul în jos.

Artiștii sunt în mod natural de dreapta pentru că au nevoie de libertate de exprimare. Totuși, pentru că sunt nevoiți să existe, fie se adaptează la cerințele stângii și lucrează după noua ideologie, fie acceptă o marginalitate, greu suportabilă, să recunoaștem, pentru oricine se vrea a fi un creator. Urmând calea interdicției stânga va zdrobi până la urmă creativitatea, dar ei nu le pasă de asta. Au discursul lor preferat, care nu este deloc greu de conceput, iar inteligența artificială poate să scrie în locul lor eseuri, poezii, romane, să picteze și să compună muzică. Nu vor simți lipsa unor creatori umani, treaba făcută de computere va fi perfectă pentru ei.

Mișcările de dreapta există, dar în lipsa unei culturi care să susțină și să dezvolte ideile politice astfel încât să aibă impact în societate, dreapta va deveni o stângă ceva mai permisivă. Nu va avea cui să se adreseze. Oamenii sunt formați de stânga radicală de astăzi, vor fi lipsiți de cunoștințele de bază ca să poată avea o înțelegere a tradiției și valorilor clasice. Așa cum sunt finanțați politicieni de dreapta, ar trebui să fie finanțați și artiștii, pentru a crea o contrapondere la totalitarismul ideologic de stânga.

Legea naturală îndeamnă omul să caute binele și să îl facă. Dar ea nu este suficientă. Noi avem ideea de bine înăscută, tindem către ea, dar nu avem dată în conștiință și forma concretă în care se întrupează într-o epocă sau alta. Și diavolul ia chip de înger de lumină, și în lipsa discernământului, poate fi confundat. Binele ia un chip specific, care este dat de împrejurări și de cultura pe care o primesc oamenii. Și cei care îmbrățișează valorile stângii sunt convinși că vor binele, pentru că au fost deja influențați de cultura de masă preponderent de stânga, și ajung să o considere dreapta și corectă în revendicările ei. Pot susține orice aberații, dacă le este inoculată, prin cultura servită de media mainstream, că sunt idei bune care vor duce la progresul omenirii.

Despre strategii de vânzări în 2023

procesului de vânzare îndelungat și complex. decât clienții noi.

• Cei de la McKinsey spun că anul 2021 a fost un an surprinzător pentru vânzări – în urma pandemiei, chiar dacă s-a produs o transformare completă a modului în care lucrăm și trăim, 42% dintre oamenii de vânzări au reușit totuși să-și depășească obiectivele. În 2022, 41% dintre ei si-au depășit obiectivele, în ciuda provocărilor întâmpinate.

• Până în 2025, Gartner estimează că 80% din comunicarea vânzărilor B2B între furnizori și cumpărători va avea loc prin canalele digitale. Adevărul este că ce tot mai mulți clienți caută comoditate, promptitudine și o relație cu reprezentanții de vânzări bazată pe încredere și susținere reciprocă.

• **Retenția clienților** este unul dintre cele mai importante obiective pentru multe companii, de aceea echipele de vânzări trebuie să se concentreze mult mai mult pe acest aspect. Există zeci de statistici care indică cât de important este să reții clienții, cum ar fi:

- este de cinci ori mai scump să câștigi un client nou decât să păstrezi unul existent,
- creșterea retenției clienților cu doar 5% poate crește profiturile cu 95%,
- clienții existenți cheltuiesc cu 67% mai mult

Acum la început de an, merită să facem un bilanț al modului în care evoluează strategiile de vânzări B2B. Temerile legate de o recesiune și de noile tehnologii digitale schimbă comportamentele de cumpărare și perturbă modul în care echipele de vânzări interacționează cu clienții potențiali dar și cu cei existenți. Iată câteva aspecte importante pe care să le luăm în considerare în 2023:

• Strategiile de vânzări din 2023 vor încorpora mai multă tehnologie și prezentări personalizate, încercând în același timp să genereze creșterea gradului de retenție al clienților.

• Un obiectiv important pentru companii în 2023 este **eficientizarea procesului de vânzare**. Conform celor de la Hubspot unul din cinci vânzători spune că motivul pentru care clientul nu cumpără este datorită

• O cultură sănătoasă a companiei, în care reprezentanții de vânzări se simt susținuți se dovedește a face diferența în atingerea obiectivelor de vânzări. În acest sens este bine de luat în considerare un program de mentorat, un consiliu consultativ de vânzări și o structură de compensare care să le arate angajaților că munca lor este apreciată. Nu numai că vă veți motiva angajații să lucreze productiv, dar puteți îmbunătăți, de asemenea, retenția angajaților - o valoare la fel de importantă ca păstrarea clienților.

Comportamentul clienților și piața economică globală vor continua să se schimbe în următoarele luni – echipele de vânzări trebuie să fie pregătite să-și pivoteze strategiile și să prezinte elementele diferențiatore față de competiție. Managerii de vânzări ar trebui să acorde prioritate alinierii departamentului de vânzări cu cel de marketing și să creeze unui mediu de susținere reciprocă. Satisfacția clienților a fost întotdeauna un element vital al succesului în afaceri. Pe măsură ce devenim o societate din ce în ce mai digitală, o parte mai mare a experienței clienților va fi definită online și "prin ecran".

Camelia Potârniche
Partener LMI România

Tel: 627 40 68 64

Email: gestoriacoslada@gmail.com

ABOGADO
ILUSTRE COLEGIO DE ABOGADOS DE MADRID - COLEGIADO NO. 124940

DECLARACIÓN DE LA RENTA

**CIVIL-LABORAL
FISCAL-PENAL
DIVORCIOS
EXTRANJERIA**
MOVIL: 627.40.68.64

Gestoría RADU
TRÁFICO - EXTRANJERÍA - ABOGADOS

AVOCAT ROMÂN MADRID

TRADUCTOR JURADO
MINISTERIO DE ASUNTOS EXTERIORES Y COOPERACIÓN. AUT. 1188 Y MINISTERIO DE JUSTICIA. AUT. 2322

TRAMITADOR NACIONALIDAD

Gestor - Av. Ec. GABRIEL RADU
Calle Doctor Fleming s/n en frente de Metro Coslada Central, Coslada, Madrid

1er sindicato de Andalucía #PrimerSindicatoDeAndalucia

La Organización Internacional del Trabajo (OIT) es un organismo especializado de las Naciones Unidas que se ocupa de los asuntos relativos al trabajo y las relaciones laborales. Fue fundada en 1919, en virtud del Tratado de Versalles, después de la primera guerra mundial, en virtud de lograr la expansión global de los derechos de los trabajadores y atenuar las causas de las revoluciones obreras que sacudieron fundamentalmente a algunos países.

La OIT se organizó desde el principio con un gobierno tripartito, esto es, integrado por representantes de los gobiernos, los trabajadores y los empresarios. El primer director general fue el francés Albert Thomas.

Conferencia Internacional.

Est  integrada por cuatro delegados por cada país miembro, dos de ellos elegidos por el Gobierno, y los otros dos propuestos por las organizaciones de trabajadores y empleadores respectivamente. De este modo la mitad de los integrantes de la Conferencia representa a los Gobierno, en tanto una cuarta parte la integra el bloque de los trabajadores y la otra cuarta parte el bloque de los empleadores.

A la Conferencia Internacional le corresponde

LA ORGANIZACIÓN INTERNACIONAL DEL TRABAJO Y LOS CONVENIOS SUSCRITOS POR NUESTRO PAÍS, QUE CONSTITUYEN PARTE DEL ORDENAMIENTO LABORAL ESPAÑOL.

la sanción de las normas internacionales del trabajo, fundamentalmente convenios y recomendaciones, por las dos terceras partes de los miembros. También le corresponde a esta conferencia examinar las memorias anuales que cada país debe presentar sobre el estado de aplicación de las normas internacionales.

A partir de 1998 la Conferencia debe examinar el Informe Global sobre lo que ordena la Declaración de la OIT relativa a los Principios Fundamentales en el Trabajo (DFT) que debe preparar la Oficina, debiendo dar cuenta, cada año en forma rotativa, el estado en que se encuentran uno de estos puntos:

- Libertad sindical y de asociación y reconocimiento efectivo del derecho a la negociación colectiva.
- La eliminación de todas las formas de trabajo forzoso u obligatorio
- La abolición efectiva del trabajo infantil
- La eliminación de la discriminación en el empleo y la ocupación.

 Qu  persigue la OIT?

La organización busca promover la creación de empleos, regular de mejor manera los principios y derechos de los trabajadores, mejorar la protección social y promover el diálogo social al igual que proveer información relevante, así como técnicas de asistencia y de entrenamiento. Para Juan Somov a, que fue director general de la OIT **“la meta principal de la OIT hoy día es promover oportunidades para las mujeres y hombres para obtener trabajos decentes y productivos, en condiciones de libertad, equidad, seguridad y dignidad humana”**

España ha ratificado 135 convenios y 1

protocolo.

España ha ratificado numerosos convenios de la OIT, aquí resumimos unos cuantos:

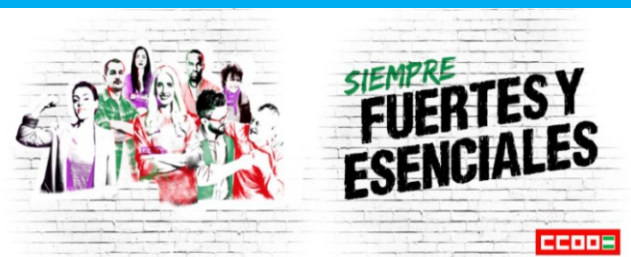
- Convenio C029 sobre el trabajo forzoso.
- Convenio C087 sobre la libertad sindical y la protección del derecho de sindicación.
- Convenio C098 sobre el derecho de sindicación y de negociación colectiva
- Convenio C105 sobre abolición del trabajo forzoso
- Convenio C138 sobre la edad mínima (edad mínima 16 años)
- Convenio C182 sobre las peores formas de trabajo infantil
- Convenio C187 sobre el marco promocional para la seguridad y salud en el trabajo.
- Convenio C177 sobre trabajo a domicilio
- Convenio C103 sobre protección de la maternidad.
- Convenio C 172 sobre condiciones de trabajo (Hoteles y restaurantes)
- Convenio C 181 sobre las agencias privadas de empleo.
- Convenio sobre trabajo marítimo MLC 2006
- Convenio c 190 sobre violencia y acoso, entrar  en vigor el 25 de mayo de 2023, en este caso amplia sobremanera el concepto de violencia y acoso m s all  del centro de trabajo.

Unión Provincial CCOO Almer a
 rea de acci n sindical

Parteneri sociali al publicației ”Români in Andaluc a”

Sindicatul Național ”Forța Legii” - Sindicatul de partea Ta!

Dragomira

Caietul Dragomirei

Autor: Laura Cătălina Dragomir

Ilustrații: Orieta Dimadi

Lucrul cu copiii, îndrumarea acestora cu obiectivul de a le cultiva exprimarea, de a le îmbogăți și nuanța vocabularul, e fundamentat pe necesitatea unui act de patriotism activ.

Copiii Diasporei sunt situații românești cărora trebuie să li se ofere soluții educaționale în acord cu viața și activitățile lor din țările în care trăiesc.

Limba ne dă posibilitatea de a ne păstra și evita ruperea generațiilor de generații. Exprimarea corectă, orală sau scrisă, e felul în care alegem să fim fideli culturii de acasă și să putem vorbi și de un popor împreună.

Deprinderea limbii române, atunci când ea, din motive obiective, nu se poate realiza prin intermediul școlii (sau se realizează parțial-insuficient) se poate transfera ca sarcină și părinților.

Caietul Dragomirei, rubrică nouă la "Români în Andalucia", își propune să pună la dispoziție instrumente de lucru - exerciții, care să îi ajute pe copii și părinți "să cultive vorbirea îngrijită și scrierea corectă și clară".

Exercițiul nr.68

Se citesc propozițiile. Vor trebui să răspundă la întrebările scrise în paranteză.

Exemplu:

-Lica ara. (Cine ara?)

-Mălina cere. (Cine cere?)

-Vicula vine. (Cine vine?)

Exercițiul nr.69

Să scrie propozițiile de mai sus schimbând ordinea cuvintelor, dar fără să schimbe înțelesul propoziției.

Exemplu:

-Ara Lica.

-Cere Mălina.

-Vine Vicula.

Exercițiul nr.70

Alegeți din prima coloană cuvintele care completează propozițiile din coloana a doua:

-Tata aluneca la vale.

-Sania a cumpărat o sanie.

Exercițiul nr.71

"Cunoașteți răspunsul, pune întrebarea!"

Pe tablă sunt scrise răspunsurile la întrebări, iar elevii au ca sarcină să scrie pe caiete întrebările.

Exemple:

.....? (Ai învățat lecția?)

Da, am învățat această lecție.

.....? (Ce ai văzut la grădina zoologică?)

Acolo am văzut animale de la noi din țară și din alte țări.

Exercițiul nr.72

"Ce cuvinte lipsesc?"

Pe tablă se scriu mai multe propoziții incomplete. Copiii vor scrie cu creta cuvintele care lipsesc.

Exemple:

a) Bunicul ziarul.

b) Costache și el să

c) este o păpușă fără

Exercițiul nr.73

Construiește propoziții cu următoarele cuvinte fără să le modifice forma. În dreptul propozițiilor scrie numărul de cuvinte din care sunt alcătuite.

Televizorul, citi, felicitări

Exercițiul nr.74

Jocul silabelor

Se scriu pe tablă câteva silabe. Elevii vor ieși la

tablă și vor completa cu câte o silabă sau mai multe pentru a forma cuvinte cu un înțeles.

des - (chi - de) ti - (pă - reș - te)

fe (li - ci - ta - re) fu - (ge)

în - (chis) fu - (gim)

sem - (nal) gi - (ra - fa)

îm - (par - te) ră - (get)

îm - (păr - țim) ră - (ge - te)

Exercițiul nr.75

"Schimbă locul silabelor!"

Pe tablă sunt scrise cuvinte formate din două silabe. Inversând silabele vor obține cuvinte noi.

ra-na - nara

re-ce - cere

sa-pa - pasa

Exercițiul nr.76

Adăugați o silabă sau o literă și alcătuiți propoziții cu cuvintele obținute.

Exemple:

co - pac c - p -

- pil n - uc r -

- joc s - c - ar

v - s -

Exercițiul nr.77

Formulați propoziții despre toamnă folosind cuvintele: frumusețe, bogăție, rodul, hambarele.

Exercițiul nr.78

Comunicați în 1-2 propoziții ceva despre munca oamenilor în livadă în anotimpul de toamnă.

Exercițiul nr.79

Formulați propoziții despre iarnă folosind cuvintele: înveșmântată, gheața, covoare, vacanța.

Exercițiul nr.80

Dați exemple de cuvinte care pot numi:

- ființe

- lucruri

- fenomene ale naturii

Exercițiul nr.81

Puneți cuvintele de mai jos în ordinea corespunzătoare și scrieți propozițiile obținute:

Exemplu:

a) bună, dimineață, de cunoaște, se, ziua

b) mâine, ce poți, lăsa, pe, nu, face, astăzi

c) se cunoaște, nevoie, la prietenul

Exercițiul nr.82

Transformați cuvintele de mai jos astfel încât se

termine cu una din formațiile de sunete: -uț, -țel, -ița.

Exemplu: cal, fata, vita, băiat, bluza, rochie, pat.

Exercițiul nr.83

Găsiți cuvintele ce se pot forma cu grupul de sunete.

stră- (vechi)

stră- (mos)

stră- (bun)

stră- (ne - pot) etc.

Exercițiul nr.84

Copiați un fragment din text și subliniați cuvintele formate dintr-o silabă, două și trei silabe.

Exercițiul nr.85

Scrieți mai multe propoziții în care toate cuvintele să înceapă cu aceeași literă.

Exemplu:

-Paul pune piciorul pe perete.

-Astăzi am avut alune.

ART PRES

**Artpres va fi site-ul tău preferat de noutăți
și articole cu o plajă largă de interes
publicitar și documentar**

www.artpres.ro